

22. ČÍSLO / VI. ROČNÍK

6,- Kč (7,- Sk)

31. KVĚTNA 1998

Z obsahu:

**Role Ducha svatého
ve Starém zákoně**

Jan Pavel II. při
generální audienci
13. května 1998
– strana 2 –

**Bude vás křtít
Duchem svatým
a ohněm**

Herbert Madinger
– strana 4 –

Světlo v ráji srdce

Karel Komárek
– strana 5 –

Kritický výchozí bod

Lubomír Štula
– strana 6 –

**Holokaust
nepohodlný**

Andrea Torielli
– strana 8 –

**Setkání
se Spasitelem**

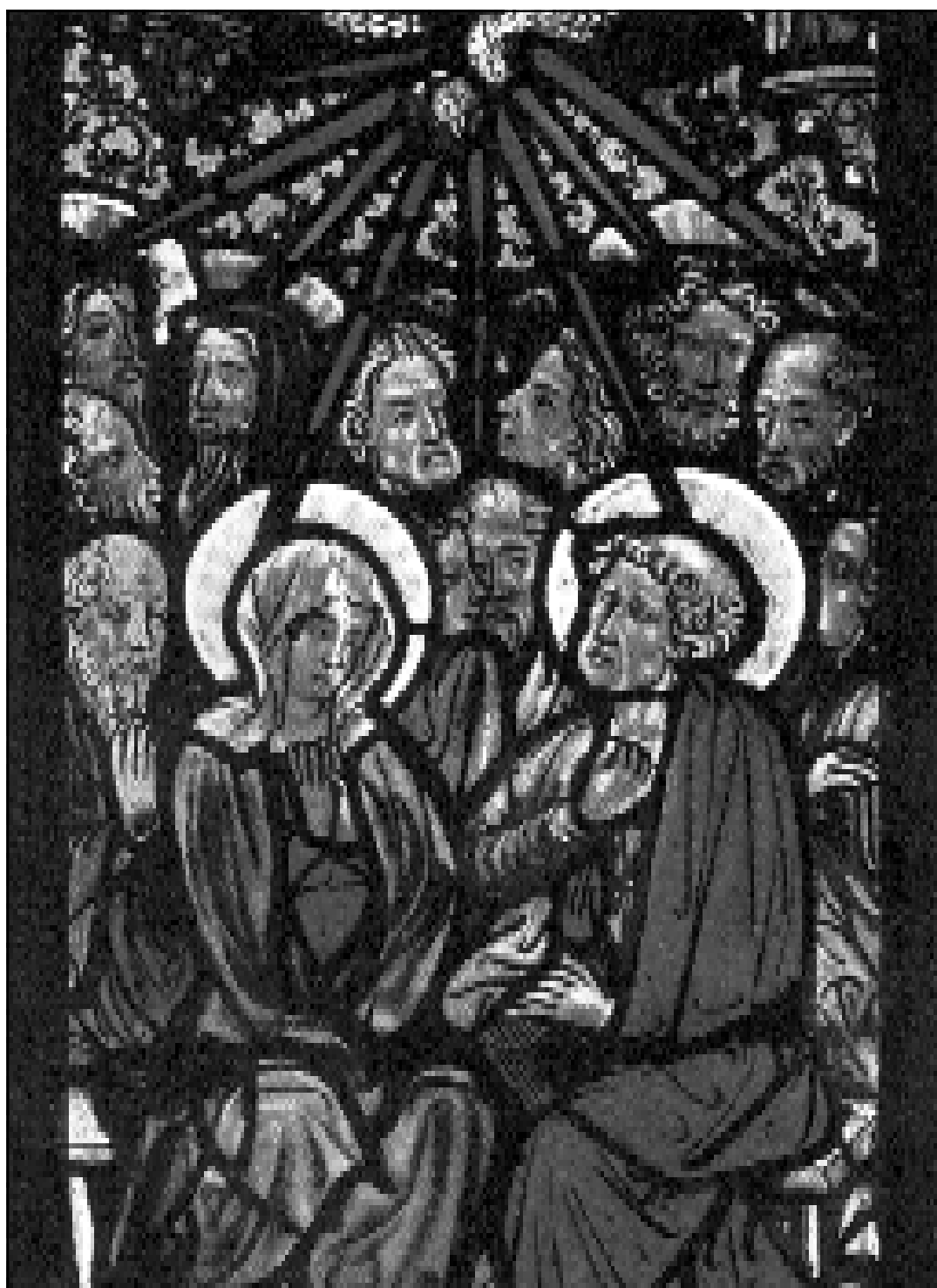
Bílá kronika
– strana 10 –

Na smrtelné posteli

»Ve jménu tří ďáblů
říkám ne!...«
– strana 10 –

**Poselství
z Kuresčeku**

– strana 12 –

Role Ducha svatého ve Starém zákoně

V rámci přípravy na Velké jubileum r. 2000 byl letošní rok zvláštním způsobem věnován Duchu svatému. V postupu na cestě vytyčené pro celou církev po skončení christologické tematiky zahajujeme dnes systematické úvahy nad Tím, který je Pánem a Dárce života. O třetí božské osobě jsem zeširoka hovořil při mnoha příležitostech. Připomínám zvláště encykliku *Dominum et vivificantem* (Pána a oživovatele) a katecheze na téma *Credo*. Perspektiva blížícího se Jubilea mi poskytuje příležitost, abych se znovu vrátil k úvahám o Duchu svatém, abych v duchu úcty uvažoval o jeho působení v průběhu času a dějin.

Duch svatý a Písmo

Byl by to nelehký úkol, kdyby tento Duch sám nepřišel na pomoc naší slabosti (srov. Řím 8,26). Jak vůbec je možno rozeznat přítomnost Ducha svatého v dějinách? Odpověď na tuto otázku můžeme dát jedi- ně, když budeme zkoumat Písmo svaté, které inspiroval Utěšitel a které nám tedy postupně odhaluje jeho působení a jeho totožnost. Ono nám svým způsobem ukazuje »jazyk« Ducha svatého, jeho »styl« a jeho »logiku«. Je možno číst také skutečnost, ve které působí, a to zrakem, který proniká za pouhé pozorování a dovede vystopovat za věcmi a událostmi rysy jeho přítomnosti. Písmo svaté už od Starého zákona nám pomáhá pochopit, že nic z toho, co je ve světě dobré a svaté, není možno vysvětlit bez závislosti na Božím Duchu.

»Dech Boží« jako tvůrčí moc

První tajemnou zmínku o Duchu nacházíme již v prvních řádcích bible v hymnu na Boha Stvořitele, jímž začíná 1. kniha Mojžíšova: *Duch Boží se vznášel nad vodami* (Gen 1.2) Na vy-

ždření »duch« je použit hebrejský výraz *ruach*, který znamená »dech« a může označovat také vítr nebo vzdech. Jak je známo, tento text patří do tzv. »kněžského pramene«, jehož počátky sahají do období babylónského zajetí (6. stol. před Kristem), kdy hebrejská víra dospěla výslovně k monoteistickému pojetí Boha. Tím, že si Izrael díky světlu Zjevení uvědomil tvůrčí moc jediného Boha, dospěl k přesvědčení, že Bůh stvořil vesmír silou svého Slova. Ve shodě s tím se uplatňuje role Ducha, jehož pojetí podporuje sama analogie jazyka, který v asociaci spojuje slovo s dechem vycházejícím z úst: *Nebesa byla učiněna Hospodino- vým slovem, dechem jeho úst pak všecken jejich zástup* (Ž 33,6). Tento životodárný a oživující Boží dech se neomezuje na počáteční okamžik stvoření, ale působí ustavičně a oživuje a stále obnovuje všechno stvořené: *Sesíláš svého ducha a jsou znovu stvořeni, a tak obnovuješ tvářnost země* (Ž 104,30).

Duch vede soudce a krále

Nejvýznamnější novinkou biblického zjevení je možnost rozpoznat v dějinách privilegované pole působnosti Božího Ducha. Je zde kolem 100 úryvků Starého zákona, v nichž znamená *ruach JHWH* působení Ducha Hospodinova, který vede svůj národ především ve velkých oklikách jeho cesty. Tak v období soudců dává Bůh sestoupit svému Duchu na lidi slabé a přetváří je na charismatické vůdce, kteří jsou oděni božskou mocí: je to proměna Gedeona, Jafeta a zvláště pak Samsona (srov. Sd 6,34; 11,29; 13,25; 14,6.19).

S nástupem Davidovy monarchie dosahuje tato Boží síla, která zatím působila nečekaně a nepravdělně, určité stability. To je možno dobře doložit Davidovým pomazáním na krále, o kterém Písmo svaté říká: *A Duch Páně se Davida zmoc-*

ňoval od toho dne i nadále (1 S 16,13).

Duch v hlasu proroků

Během dlouhého babylónského vyhnanství je možno celé dějiny Izraele chápat jako dlouhou rozmluvu mezi Bohem a vyvoleným národem *prostřednictvím svého Ducha a prostřednictvím dávných proroků*

(Za 7,12). Prorok Ezechiel vysvětluje svazek mezi duchem a proroctvím, když např. říká: *Tedy se mě zmocnil Duch Hospodinův a řekl mi: »Řekni: Toto praví Hospodin...«* (Ez 11,5)

Ale prorocká perspektiva ukazuje především na budoucnost jakožto na vyvolenou dobu, ve které se naplní sliby ve znamení *Božího ruach*. Izaiaš oznamuje narození potomka, na kterém *spočine Duch Hospodinův, duch moudrosti a rozumu, duch rady a síly, duch poznání bázně Hospodinovy* (Iz 11,2n). Jak jsem napsal v encyklice *Dominum et vivificantem*: »Je to text důležitý pro celou pneumologii Starého zákona, protože stanoví jakoby most mezi starým biblickým pojetím ducha, chápaným jako »charismatický dech«, a mezi Duchem jakožto osobou a darem, darem pro osobu. Mesiáš z rodu Davidova (výhonek z kmene Jesse) je právě tou osobou, na které »spočine« Duch Páně.« (Dom et viv. 15)

Vlastnosti Ducha Božího

Již ve Starém zákoně se objevují rysy tajemné identity Du-

cha svatého, potvrzené v ještě větší šíři v Novém zákoně.

První vlastností je **absolutní transcendence Ducha**, který je proto nazýván »svatý« (Iz 63.10n; Ž 51,13). Duch Boží je »božský« ve všech účincích. Není skutečností, kterou by si člověk mohl osvojit vlastní silou, nýbrž **darem, který přichází shůry**: je možno jej pouze vyzývat a přijmout. Nekonečně »jiný« ve vztahu k člověku

světuje se Duch jako **ničím nezasloužený dar** těm lidem, kteří jsou **povoláni, aby s ním spolupracovali v dějinách spásy**. A když se tato božská energie setká s pokorným a ochotným přijetím, člověk je zbaven svého egoismu a osvobozen od strachu a na světě mohou rozkvétat láska a pravda, svoboda a pokoj.

Jinou vlastností Ducha Božího je **dynamická síla, která se projevuje v jeho dějinných zásazích**. Občas se vyskytuje nebezpečí vkládat do biblického pojetí Ducha koncepce spojené s jinými kulturami, např. s koncepcí »ducha« jako něčeho pomíjivého, statického a pasivního. Biblické pojetí *ruach* označuje naopak **svrchovaně aktivní energii**, mocnou, neodolatelnou: Duch Páně, jak čteme u Izaiaše, je *jako rozvodněný potok* (Iz 30,28). Proto když Otec zasahuje prostřednictvím svého Ducha, chaos se mění ve vesmír, ve světě vzkřísí život, dějiny se dávají na pochod.

Bolletino Vaticano
Mezititulky a zvýraznění
redakce Světla

Jeden Duch v jednom těle

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní slavnosti

Přijměte Ducha svatého

Dnešní čtení tě opět přivádí do jeruzalémského večera. Vrať se sem často. Je to místo modlitby, svátostí, přípravy, je to kolébka Církve. Více než sto lidí s Marií uprostřed zde poslušně očekává naplnění slibu, který dostali od Pána. Vštip si do paměti, jak důležitá je příprava v odloučenosti, usebranosti a modlitbě ve společenství s Pannou Marií. To je to první, čemu se potřebuje naučit každý Mistrův učedník.

Toto místo svou modlitbou posvětil sám Ježíš. Modlil se s naléhavou vroucností k Otci, aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě⁽¹⁾.

Pán tu prosil o jednotu, která jednou obsáhne všechny lidi. A právě dnes o Letnicích začíná dlouhý dějinný proces, na jehož konci je splnění Ježíšovy prosby, aby všichni byli jedno. Proto než odešel k Otci, poslal své učedníky, aby pokračovali v tom, co zde započal: *I já vás posílám. Ty, kteří jsou jeho, kteří zůstávají v něm a on v nich*⁽²⁾, zapojuje do vytrvalého úsilí o sjednocení všech. O jednotu nemůže usilovat každý na vlastní pěst. Pokračovat v Ježíšově poslání je možno jedině v jeho Duchu: *Jenom pod vlivem Ducha svatého může někdo říct »Ježíš je Pán«.*

Nejsme to tedy my, kdo tu působíme, je to činnost téhož Ducha, který až dosud vedl samotného Ježíše⁽³⁾. Stali jsme se jen jeho pokračovateli tím, že *my všichni tvoříme dohromady jedno jediné tělo*. Do tohoto těla nás všechny *dovedl Duch a jedině tento Duch nás také vede a uschopňuje, abychom v tom těle, jehož hlavou je Kristus, mohli být užiteční*. I ty jsi byl povolán, abys byl užitečný a pod vedením Ducha svatého využíval těch darů, které ti dává právě proto. Jeho dary nemáš ani pro exhibici, ani pro sebeuspokojení. Jejich smysl je ve služebnosti. Jsou přece dány jednotlivým údům, aby v těle i skrze tělo *mohly být užitečné*, aby všichni působili jako *údy jednoho těla*.

Až uslyšíš hukot, nelekej se, skloň se v pokoře a pros, aby Duch Boží vstoupil i do tebe. A nyní vzdej Bohu chválu a vyjdi s apoštoly do jeruzalémských ulic.

Seběhli se první posluchači. Jsou to *zbožní židé*. Proč Duch svolává právě *zbožné židy* k večera? Protože chce všechny přivést do jednoho těla. Nestačí zbožnost sama o sobě, dokonce ani ne zbožnost, která byla až dosud autentická a Bohem daná. Neboť *nyiní nastává hodina a už je tady, kdy opravdoví ctitelé budou Otce uctívat v duchu a v pravdě. Vždyť Otec si žádá takové své ctitele*.⁽⁴⁾ Nikdo nemůže žít v klamu, že Boha může uctívat tak, jak chce, tím méně může o něčem takovém přesvědčovat druhé. *Dar, který Pán seslal z nebe, má sjednotit všechny ve společném vyznávání Božího jména*.⁽⁵⁾

Poslouchej pozorně Petrovo kázání. Jak vidíš, nesnaží se ničím zalichotit svým posluchačům. Jeho otevřenost je v tom, že mluví zcela nekompromisně: *Ať je celému izraelskému národu úplně jasno: Pánem a Mesiasem je Ježíš, kterého jste ukřižovali*.

Ta pravda zní až neúprosně, ale není třeba se obávat, že slovo hlásané pod vlivem Ducha svatého bude nepřijatelné pro ty, které chce sám obdarovat. Naopak. *Když to slyšeli, proniklo jim to srdce*.⁽⁶⁾ Že jsou zbožní židé ohromeni, to není výsledek lidské výmluvnosti, řečnické obratnosti ani psychologické promyšlenosti, nýbrž toho, že apoštolové mluví tak, *jak jim Duch dává promlouvat*. Hlasatelé radostné zvěsti nespolehají na své schopnosti a dovednosti, vyšli z večera plnit své poslání a dosahují účinků, o kterých ani neměli tušení: *každý z přítomných slyší svou mateřštinu*. Duch svatý se postará, aby ten, kdo přijímá Boží slovo, slyšel ve srozumitelné podobě to, co potřebuje. Jediným předmětem evangelizace je *hlásat velké Boží skutky* a ovocem pak se musí stát dychtivá otázka, kterou zde slyšíš ze všech stran: *Bratři, co máme dělat?*⁽⁷⁾ Zázrak obrácení, jehož jsi svědkem, je jen logickým pokračováním zázraku s ohnivými jazyky, který předcházal toto první kázání.

Duch Páně je stejný i po dvou tisíciletích. Čím více se ti zdá, že tvář světa je zohavena, tím více potřebuje Ducha, který *obnovuje tvář země*.⁽⁸⁾ Pane Ježíši, na přímiluvu své Matky, Královny apoštolů, *naplň i nyní srdce věřících tou božskou silou, která působila v apoštolech, když začali hlásat evangelium*.⁽⁹⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ J 17,21; ⁽²⁾ J 15,5; ⁽³⁾ srov. Lk 4,1; ⁽⁴⁾ J 4,23;

⁽⁵⁾ srov. vst. modlitba svat. vigilie; ⁽⁶⁾ Sk 2,27;

⁽⁷⁾ tamt.; ⁽⁸⁾ resp. žalm 104; ⁽⁹⁾ vstupní modlitba

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 2,1–11

Nastal den letnic a všichni byli společně pohromadě. Najednou se ozval z nebe hukot, jako když se přizene silný vítr, a naplnil celý dům, kde se zdržovali. A ukázaly se jim jazyky jako z ohně, rozdělily se a nad každým z nich se usadil jeden. Všichni byli naplněni Duchem svatým a začali mluvit cizími jazyky, jak jim Duch vnukal, aby promlouvali.

V Jeruzalémě bydleli zbožní židé ze všech možných národů pod nebem. Když se ten zvuk ozval, hodně lidí se sběhlo a byli ohromeni, protože každý z nich je slyšel, jak mluví jeho vlastní řečí. Žasli, divili se a říkali:

„Ti, co tak mluví, nejsou to Galilejci? Jak to tedy, že každý z nás slyší svou mateřštinu? My Partové, Médové, Elamité, obyvatelé Mezopotámie, Judska a Kapadokie, Pontu a Asie, Frýgie a Pamfýlie, Egypta a libyjského kraje u Kyrény, my, kteří jsme připutovali z Říma, židé i proselyté, Kréťané i Arabové, slyšíme, jak našimi jazyky hlásají velké Boží skutky.“

2. čtení – 1 Kor 12,3b–7.12–13

Bratři! Jenom pod vlivem Ducha svatého může někdo říci: „Ježíš je Pán.“ Dary jsou sice rozmanité, ale pouze jeden Duch. A jsou rozličné služby, ale je pouze jeden Pán. A jsou různé mimořádné síly, ale je pouze jeden Bůh. On to všechno ve všech působí. Ty projevy Ducha však jsou dány každému k tomu, aby mohl být užitečný. Tělo je také pouze jedno, i když má mnoho údů; ale všechny údy těla, přestože je jich mnoho, tvoří dohromady jediné tělo. Tak je tomu také u Krista. Neboť my všichni jsme byli pokřtěni jedním Duchem v jedno tělo – ať už jsme židé nebo pohané, otroci nebo svobodní – všichni jsme byli napojeni jedním Duchem.

Evangelium – Jan 20,19–23

Když byl večer prvního dne v týdnu, přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se.

Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého. Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“

Bude vás křtít Duchem svatým a ohněm

Symbolem Ducha svatého je oheň. Když přišel Ježíš, shrnul smysl svého poslání do těchto slov: *Oheň jsem přišel svrhnout na zem, a jak si přeji, aby už vzplanul!* ⁽¹⁾ Ježíš to skutečně splnil. Svrhl oheň nadšení, oheň Ducha svatého do srdcí milionů lidí. Tak se rozvíjela kultura lásky, požár v srdcích nespočetných světců a svatých lidí. Vznikly velké instituce lásky, kostely a modlitební společenství, nemocnice a školy, nadšení lidé a skutky lásky, přesvědčení a přesvědčující hlasatelé víry. O prvních Letnicích byl tento oheň Ducha svatého pro všechny viditelný. Po nanebevstoupení se shromáždilo na 120 učedníků v horní místnosti v Jeruzalémě. Čekali na Pánovo zaslíbení, na Ducha svatého. *Tu náhle se ozval z nebe hukot, jako když se přizpějí silný vítr, a naplnil dům, kde se zdržovali. Ukázaly se jim jazyky jako z ohně, rozdělily se a nad každým z nich se usadil jeden. Všichni byli naplněni Duchem svatým.* ⁽²⁾

Co znamená tento oheň? Všichni, kteří udělali v životě sami tuto zkušenost, dosvědčí, že Bůh se zjevuje uprostřed ohně. Když se Bůh zjevuje našemu srdci, pak působí v nás jako oheň, který zapálí celé naše nitro. Je to oheň Ducha svatého. Jan Křtitel popsal toto »ponoření do Boží přítomnosti« slovy: *Bude vás křtít Duchem svatým a ohněm* ⁽³⁾.

Co se stane, když se Bůh člověku zjeví v ohni? Co způsobí Bůh, když zanítí ohněm své svaté přítomnosti? Když tě Bůh potká, začíná něco nového. Protože Bůh je tvořivý Bůh. Učinil svým slovem všechno stvoření: *Staň se!* Když se ti Bůh zjeví v ohni Ducha svatého, pak i v tobě začne něco nového. Bůh začne působit v tobě a skrze tebe. Postaví ti před oči světlo, nový úkol, který zapálí tvé srdce jako plamen. Od této

chvilky nemůžeš na Boží úkol zapomenout. Víš, že toto poslání pochází od Boha. Nemůžeš o tom pochybovat, musíš tento úkol splnit ve jménu Božím a v jeho síle.

Když ti oheň Ducha svatého zjeví Boží přítomnost, obdržíš úkol podobně jako Mojžíš. Mojžíš byl povolán od Boha. Bůh jej vedl nejdříve celá léta v tichosti, mlčení a modlitbě. Mojžíš byl nejdříve pastýřem, který pásal stádo svého tchána na hoře Oreb. Tu se potkal s Bohem, když se díval na hořící keř, ⁽⁴⁾ bylo to zjevení Boha. Bůh v hořícím keři potkal Mojžíše a Mojžíš věděl s jistotou, že to byl sám Bůh, kterého potkal. Když se ti zjeví sám Bůh v ohni Ducha svatého, nemůžeš pochybovat o tom, že tě potkal sám Bůh, že promlouvá v tvém nitru, že přejímá odpovědnost za všechno, čím tě pověřil. Určitě se to podaří! Pochází to od samého Boha.

Jaký úkol dal Bůh Mojžíšovi, když se mu zjevil v hořícím keři? Bůh povolal tohoto pastýře stáda, aby vyvedl Boží lid z egyptského otroctví. Byl to úkol přímo nadlidský. Tento úkol měl v sobě něco naléhavého, co nesneslo žádný odklad a žádné váhání. *A nyní jdi, posílám tě!* ⁽⁶⁾ Tento Boží úkol měl sílu ohně.

V čem spočíval tento oheň a tato Boží síla, která naplnila Mojžíše? Když tě Bůh potká a uloží tvému srdci úkol, pak mluví k tobě podobně jako k Mojžíšovi: *Jsem s tebou. Poslal jsem tě.* ⁽⁷⁾ Když tě Bůh posílá, abys šel lidi zachránit, osvobodit, abys šel lidem pomáhat a sloužit, pak vloží do tvého srdce vnitřní jistotu a vnitřní sílu. Tato jistota spočívá v tom, že tvůj úkol pochází od Boha: *Jsem s tebou, poslal jsem tě.* Od této chvíle víš, že nejednáš z vlastní vůle, ale plníš vůli Boží. Víš, že tě provází sám Bůh, že Bůh je s te-

bou. On sám tě povede, bude tě řídit a posilovat. On dílo započal, on je provede a dokončí. To nyní víš.

Všude tam, kde je hlásáno Boží jméno, všude tam zachvacuje Boží oheň, oheň Ducha svatého, lidská srdce. Všude tam, kde se hlásá Boží jméno, tam se děje to, co řekl Ježíš o svém poslání: *Oheň jsem přišel svrhnout na zem, a jak si přeji, aby už vzplanul!*

Nepochybuj o tom, že Bůh chce i do tvého srdce vhodit oheň nadšení. I tvé srdce chce zapálit ohněm Ducha svatého. Protože Bůh je planoucí láska. Kde by se měl vznítit oheň Boží lásky na tomto světě, když ne tam, kde Bůh sám sebe zjevil lidem jako Lásku? Všechny velké křesťanské činy začaly tím, že se Bůh ukázal jednotlivcům jako oheň. Byl to oheň Ducha svatého. Tento oheň zachvátil sv. Františka, aby začal sloužit chudým, pečovat o nemocné a hlásat radostnou zvěst. Tentýž oheň zachvátil sv. Vincence z Pauly: Bůh mu vložil do srdce oheň lásky k chudým! Tak začala velká služba lásky. *Bude vás křtít ohněm a Duchem svatým.*

I tobě by chtěl Bůh dát úkol, který by tě nadchl, obšťastnil, který by zbavil tebe i tvou rodinu starostí. Bůh chce i tobě vložit do srdce oheň Ducha svatého. Jakým způsobem můžeš zažít tento oheň Ducha svatého? Jak můžeš přijmout úkol, podobně jako jej přijal Mojžíš: *Vyved' můj lid z Egypta?*

Zcela prostě. Když budeš věrně a vytrvale přinášet své starosti o své děti, o své vnuky, o svého manžela, o svou práci před Bohem »Bože, pomoz jim, upadli do propasti,« postaví ti znenadání svůj obraz před oči. Bůh bude s tebou. Říkám ti to s velkou jistotou, protože Bůh nás nikdy nenechá o samotě s našimi starostmi. Jsou chvíle, kdy nás starosti pohlcují

Přenechme milému Pánu Bohu, aby kul plány pro budoucnost, protože zítřek tu ještě není. Máme jen dnešek, abychom pomáhali lidem, poznávali Boha, milovali ho a sloužili mu.

Matka Tereza

jako temnota. Ale musíme všechnu tuto tíži přinést před Boha a volat: »Bože, pomoz nám v naší bídě!« A Bůh nás nenechá samy.

On vždy trval na tom, abychom mu přinášeli svou nouzi a neřešili ji pouze vlastními silami. Jakmile budeme naléhavě a vytrvale své starosti a svou nouzi přednášet Bohu, dá nám do srdce světlo jako Mojžíšovi. Najednou i nám vyvstane před očima *hořící keř*. Oheň vyvstane před očima. Vzplane nám v srdci světlo jako žár. A my budeme mít jistotu: To je pravé řešení, to musím udělat. A začneš to uskutečňovat silou víry, s ohněm v srdci, s planoucí láskou k Bohu a k našemu úkolu, který nám Bůh uložil.

I tobě chce Bůh pomoci, chce zachránit tvé děti, tvoje manželství, přivést lidi z tvého okolí k víře. Ale ty potřebuješ víru v srdci, aby ti Bůh mohl říct: *Posílám tě! Nyní jdi! Vyved' můj lid!* ⁽⁸⁾

Tak často jsem to zažil ve svém životě. Potřebuješ odvalu! Potřebuješ odvahu udělat to, co ti Bůh v tomto okamžiku staví před oči jako oheň. Když ti Bůh řekne »Mluv!«, pak musíš mít odvahu a víru v srdci. Pak začneš mluvit a oheň, který Bůh vložil do tvého srdce, zachvátil i druhé, kteří dosud nevěřili. Uslyšíš: »To, co jsi řekl, uchvátilo naše srdce!« Potřebuješ odvahu víry. Když ti Bůh vkládá do srdce oheň a ukládá ti úkol, pak měj odvahu udělat to, co ti Bůh ukázal. Bůh ti dal úkol jako světlo a oheň.

Ale splnění tohoto úkolu závisí na tom, že máš v srdci víru a že skutečně děláš to, co

ti ukázal Bůh. *Láska Boží je nám vylita do srdce skrze Duchu svatého.*⁹ Bůh chce, abys udělal to, co ti vložil do srdce jako oheň. Sílu lásky ucítíš tehdy, když to budeš uskutečňovat. Potřebuješ odvahu, potřebuješ víru, potřebuješ ochotu pomáhat a sloužit.

Bůh je tvořivý Bůh, je to Bůh činu, je to Bůh, který uskutečnil všechno stvoření. Chce, aby i tvoje láska byla tvořivá. Chce, abys uskutečňoval skutky lásky. I ty máš zachraňovat lidi a vyvádět je z jejich otroctví. Chce, abys vyvedl své děti z nevěry, chce abys přivedla svého manžela k Bohu, abys odvedl svou ženu z bludných cest. Bůh nechce tvou rezignaci, chce sílu nebes, sílu ohně i pro tvou rodinu, i pro tvou farnost, pro tvou diecézi. Začni dělat skutky lásky, které ti Bůh staví před oči. Začni sloužit chudým, navštěvovat nemocné, vozit nemohoucí do kostela, předčítat slepým, začni shromažďovat děti, mluv jim Božím slovem o pravé radosti, které jistě porozumí.

To je Boží zaslíbení, které je spojeno s vírou v Ježíše Krista: *Bude vás křtít Duchem svatým a ohněm.* Když bude tvá víra živá, ty budeš pokřtěn ohněm a Duchem svatým. A tento oheň se ukáže jako pravý, když i ty budeš vhadzovat oheň do lidských srdcí, oheň lásky, oheň skutků. Tak budeš vyvádět lidi ve svém okolí z otroctví hříchu, z otroctví ponížení, z temnoty neduhů a hříchů: *Vyved' můj lid!* Chceš sloužit Bohu? Chceš pomoci své rodině silou Boží? Přiveď svou rodinu před Boha. On ti ukáže, jak můžeš přijmout oheň Boží, oheň lásky, a přinést jej své rodině.

*Herbert Madinger,
překlad -IŠ-*

¹ Lk 12,49; ² Sk 2,2-4; ³ Mt 3,11;
⁴ Ex 3,1-5; ⁵ Ex 3,14; ⁶ Ex 3,10;
⁷ Ex 3,12; ⁸ srov. Ex 3,10;
⁹ Rim 5,5

Světlo v ráji srdce

„Ani jsme neslyšeli, že nějaký Duch svatý je,“ řekli apoštolu Pavlovi učedníci v Efesu (Sk 19,2). My současní křesťané o Duchu svatém víme a často vyslovujeme jeho jméno při znamení kříže; někdy se ale chováme, jako by Duch svatý měl jen omezené pole působnosti. Při mé varhanické službě se mi několikrát stalo, když jsem v liturgickém mezidobí zahrál svatodušní píseň „Kristus seslal Těšitele“, že se vřdycky někdo divil: „Proč to hraješ? Vždyť nejsou svatodušní svátky!“

Jaroslav Durych napsal roku 1927 v olomoucké dominikánské revui Na hlubinu: „Duch svatý jest přímo či nepřímou vyvířením mlčky i hlasitě ze srdcí lidských, bloudí na poušti a nemůže k lidem se svými dary. Přichází takřka neznám a nevolán, jako odstrčený průvodce Synův, a není zdržován, aby zůstal. Nedostává se mu úcty a neponechává se mu ani času, aby mohl svou útěchou naplňovat srdce lidská.“

Vztah k Duchu svatému může být u někoho intenzivnější a u jiného zase chladnější, ale obnovovat a rozvíjet se dá u každého, kdo chce. Papežem vyhlášený Rok Ducha svatého k tomu dává zvláštní příležitost.

Co tedy víme o Duchu svatém? Vyznáváme ho jako Pána a Dárce života; to znamená všeho života na zemi i života věčného. Věříme, že z Otce i Syna vychází, a v tomto bodě si dodnes nerozumíme s pravoslavnými křesťany, kteří formulaci „filioque“ odmítají. Nemáme-li teologické vzdělání, nezbyvá nám než důvěřovat v této věci učitelskému úřadu církve a prosit Ducha svatého za odstranění tohoto nedorozumění. Ale pokud o obsahu své víry aspoň trochu přemýšlíme, můžeme vzít v úvahu třeba následující vysvětlení. Nedávno zesnulý profesor olomoucké teo-

logické fakulty Mons. Vojtěch Tkadlčík ve své studii na toto téma (v samizdatovém časopise Sursum č. 9 z roku 1989) upozorňuje, že podle řeckého znění Credo Duch svatý vychází „ek tu patros“ – z Otce, kdežto podle originálu evangelia „para tu patros“ – od Otce (Jan 15,26). Nejde tedy o jeho původ, nýbrž o to, kdo ho posílá; a podle evangelia posílá Ducha svatého jak Otec (Jan 14,26), tak Syn (Jan 15,26). Věříme dále, že Duch svatý mluvil ústy proroků, a tím je potvrzena věrohodnost jak Písma svatého, tak závazných výroků koncilů a papeže.

A co nám Duch svatý dává už v tomto životě? Učíme se v katechismu o darech Ducha a plodech Ducha. Sedm darů Ducha svatého (podle Iz 11,2) máme přijímat jako něco, co ještě nemáme, a co tudíž potřebujeme, a ne odmítat se zdůvodněním, že my už jiní nebudeme, a tak to pro nás není. Moudrost je i pro nevzdělané, rozum pro ty, kdo se dlouho chovali nerozumně, rada pro nerozhodné, síla pro nevybojné, umění pro ty, kdo mají pocit méněcennosti, zbožnost pro ty, kdo se cítí málo horliví, a bázeň Boží pro ty, kdo se řádu na zemi nebojí ničeho. Můžeme říci, že dary Ducha jsou vklad či investice, kdežto plody Ducha jsou výsledek, zisk: „Láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání“ (Gal 5,22). Tak se chová člověk, který přijal dary Ducha svatého, protože o ně upřímně stál a vytrvale prosil.

A jaký je Duch svatý? Jistě o něm nevíme úplně všechno, ale máme v pokladu církve krásná slova, která nás mohou orientovat. Například svatodušní sekvenci „Přijď, ó Duchu pře-svatý“. Tam voláme Ducha svatého jako otce ubohých (pokud si přiznáme, že mezi ně patří-

Moderní duchovní zapomíná ve svém apoštolském zápalu, že duchu doby se přizpůsobuje způsob boje a nikoliv poselství.

Goméz Dávila

me), dárce mnoha darů (pokud o ně stojíme) a světlo srdcí (neboť ani ten, kdo se uzavírá do ráje svého srdce, tam nechce být ve tmě). Duch svatý je tu nazýván jako nejlepší utěšitel, něžný přítel duše a sladké občerstvení – tedy jako něco příjemného, po čem člověk touží úplně přirozeně. On sám je tím klidem pro práci, který tak často mamě hledáme na nepravých místech, smířením ve sporech, které nás tak zbytečně vysilují a vyčerpávají, a utišením v pláči, zvláště když pláčeme nad sebou a nad svými vinami. Chybí-li v srdci věřícího jeho světlo – „lux beatissima“, pak je v člověku prázdno, nicota a nebezpečí, že sem vnikne duch zla. A naopak, když jeho božskému paprsku neuhýbáme, Duch svatý v našem srdci smývá všechno pošpiněné, zavlažuje všechno vyprahlé, hojí rány, narovná všechno pokřivené, zahřívá náš chlad a odvádí nás ze slepých uliček bludu. Je úchvatné, jak je tu působení nehmotné, nadpřirozené bytosti znázorněno hmatatelnými, konkrétními příklady. Duch svatý dává svým věrným, kteří ho prosí, už v jejich pozemském životě sedmero svatých darů. Je také dárce ctnostného života, šťastné smrti a věčné radosti. To všechno dal světcům, které tolik obdivujeme, a může to dát i nám, abychom se jim podobali.

Jaroslav Durych ve zmíněném článku před sedmdesáti lety vyzval své čtenáře, aby zcela neformálně a neorganizovaně vytvořili společenství lidí, kteří se aspoň jednou za týden upřímně pomodlí k Duchu svatému. Nevíme, nakolik se splnila jeho výzva. Ale můžeme ji dnes opakovat. Je doba příhodná.

Karel Komárek

Kritický výchozí bod

Tragická postava jednoho ze dvanácti, který nakonec Krista zradil, zůstane pro nás trvale velkou záhadou. Jidášův Iškariotskému se dostalo stejného vyvolení jako ostatním dvanácti apoštolům. Slýchal Ježíšova kázání, viděl jeho obdivuhodná znamení, která konal na nemocných a posedlých. Kromě toho po celou dobu žil ve společenství apoštolů, kteří sice nebyli dokonalí, ale byli zajedno v tom, že šli věrně za Ježíšem. Zdá se, jako by všechno, co viděl a slyšel, dostávalo v jeho mysli a duši zcela jiný význam, než u jeho ostatních druhů. Vnímá všechny skutečnosti pod jiným zorným úhlem. Je možno se dohadovat, co bylo tímto prismaťem, které způsobilo tak odlišnou interpretaci a tak odlišné hodnocení Ježíše v Jidášových očích.

Jakkoliv zbylých jedenáct apoštolů chtělo zůstat věrných svému Mistru a Pánu, neznamená to, že by se s ním před se sláním Ducha svatého natolik shodovali, aby smýšleli a chápali jako on. I jejich vnitřní »obraz« vykazoval významné odchylky od toho, co měl Ježíš skutečně na mysli. Ani jejich zorný úhel nebyl totožný s Ježíšovým, ale rozhodně nebyl tak odlišný jako náhled Jidášův.

Ať už zde hrálo roli cokoli, pro nás je významný již sám fakt, že určitý osobní postoj a osobní cíle sehrávají tak významnou roli při přijímání a hodnocení skutečnosti, že to může vést u různých lidí k značně odlišným a někdy dokonce překvapivě až protichůdným výsledkům a závěrům.

Při vnímání a poznávání skutečnosti bychom měli být natolik otevření, abychom si utvářeli co nejméně odraz vnímané reality, ale nezdělaná je tomu tak, že z celého množství vjemů, které na nás působí, provádíme určitý tendenční výběr, protože v nás převládá zájem potvrzovat a upevňovat ten obraz světa, který jsme si již utvořili, ve kterém jsme se zabydleli a který nám po mnoha stránkách docela vyhovuje. Tento sklon se uplatňuje nejvíce v oblastech, kde nemáme dostatek možností ověřit si fakta vlastní zkušeností a kde poznávaná skutečnost má významný vliv na naše mravní rozhodování. Je tomu tak především ve světonázorové a náboženské oblasti.

Uvědomíme-li si tento lidský sklon, snadněji pochopíme, proč se někdy nemůžeme dokonce ani s některým ze svých souvěrců shodnout v důležitých věcech, které se nám samým zdají tak jasné a samozřejmé. Rozdílnost v chápání a hodnocení pojmů, zásad a hodnot může být nakonec tak velká, že vznikne situace, jako bychom mluvili každý jiným jazykem.

Protichůdná přesvědčení a stanoviska mají ve skutečnosti své kořeny jinde než u samotného jablka sváru. Neshoda pramení z rozdílných primárních východisek, která jako by ani nebyla předmětem sporu. Vypadá to, že jsou někde daleko a vysoko, takže se jejich nespornost pokládá za zcela samozřejmou. Jde navíc o postoje a zásady, které měníme jen za výjimečných okolností, neboť souvisejí s naším základním osobním přesvědčením, které bychom mohli nazvat osobním »světovým názorem«.

Obecně se má zato, že světový názor se zakládá na tom, jak se díváme na svět kolem sebe. Nepřipouštíme, ani si dostatečně neuvědomujeme, že názor na svět je určován nejvíce tím, jak se dívá člověk sám na sebe. Člověk totiž vnímá svět kolem sebe především jako možnost a příležitost, kam umístit sebe sama, aby uspokojil naléhavou potřebu své vlastní sebeúcty.

Ačkoliv jako katoličtí křesťané bychom měli mít shodný »světový názor«, ve skutečnosti se mohou vyskytovat a také se vyskytují mezi jednotlivci i skupinami zcela protikladné postoje. Ty totiž závisejí nakonec na tom, kam v rámci své křesťanské příslušnosti zařazujeme sami sebe, jinak řečeno, na čem zakládáme vědomí své vlastní důstojnosti.

Každý člověk potřebuje bezesporu něco, co mu dává pocit dostatečné sebeúcty. Základní rozdílnost může např. spočívat v tom, zda opodstatnění své

vlastní hodnoty spatřujeme sami v sobě, nebo je naopak vidíme zcela mimo sebe.

Klasickým příkladem je dvojice, která v Pánově podobnosti vstoupila do chrámu, aby se modlila (Lk 17,9-14). Ačkoliv první z nich věří v Boha, uctívá ve skutečnosti spíše sám sebe. Bůh v jeho »světovém názoru« je jen pomocná síla, která mu zajišťuje, aby nebyl jako ostatní, třeba jako onen celník. V této chvíli své »modlitby« více než Boha potřebuje právě celníka, aby si na srovnání s ním zdůvodnil a s uspokojením uvědomil své (domnělé) přednosti. Celník, ačkoliv vyznává stejné náboženství, má zcela odlišný »světový názor«, a podle toho se také modlí. Jelikož nehledá ani neobdivuje sám sebe, nepotřebuje se s nikým srovnávat. Vědomí své důstojnosti spatřuje v tom, že ačkoliv sám znamená pro svou hříšnost méně než nic, je nicméně předmětem velké Boží slitovnosti, a odešel ospravedlněn.

Místo, které člověk přisuzuje Bohu, závisí do značné míry od toho, jaké místo přisuzuje sám sobě. Změnit názor na Boha znamená současně změnit názor na sebe sama. Celé škále postojů k Bohu od bezvýhradné úcty až k úplnému popření odpovídá paralelní škála postojů k vlastní osobě od pokorného vědomí vlastní nicotnosti a závislosti na absolutní bytosti až k pyšnému a sebevědomému egocentrismu. Každému »povýšení sebe sama« pak odpovídá na druhé straně přiměřený stupeň degradace Boha. Rozdíl ve skutečném vnitřním postoji k Bohu závislý na rozdílném postoji k sobě samému diferencuje i souvěrce uvnitř stejného náboženského vyznání a ani katoličtí křesťané nejsou v tom žádnou výjimkou.

Člověk ovšem nemůže nevidět svou omezenost a je pohodlný na to, aby se sám postavil

PAPEŽ JAN PAVEL II. POJEDE PODRUHÉ DO CHORVATSKA

Záhřeb: Papež Jan Pavel II. navštíví 2. – 4. října tr. podruhé Chorvatsko, aby kardinála Aloise Stepinace prohlásil za blahoslaveného. Oznámil to arcibiskup Josip Bozanič. Slavnost blahorečení se bude konat 3. října na poutním místě Marija Bistrica. Poté papež navštíví také Split.

Alois Stepinac stál v čele záhřebské arcidiecéze jako arcibiskup od r. 1937. Prezident Tito na něm žádal odtržení církve od Říma a vytvoření „národní katolické církve“. Po odmítnutí byl arcibiskup roku 1946 komunisty zatčen a odsouzen k 16 letům vězení. R. 1951 byl z vězení propuštěn a až do své smrti 10.2.1960 držen v domácím vězení. Pius XII. ho jmenoval kardinálem v r. 1953.

ČBK

do role Prométhea, proto se při přestování vlastního kultu rád schová za druhé. Je pro něho výhodnější, že zakládá svou sebeúctu na své skupinové příslušnosti. Pokládá za přiměřenější, že na vrcholu pyramidy nefiguruje osobně, nýbrž jako jeden z mnoha. Tak se významnou složkou pro výstavbu jeho sebevědomí stává vedle srovnávání s druhými také většina, a to i pomyslná.

Člověk, který řadí sám sebe mezi věřící, nechce popírat Boha. Spokojí se s tím, že legalizuje ve svém vědomí jakousi rovnováhu mezi Bohem a člověkem, jakési rovnoprávné partnerství, ve kterém si pak osobuje tolik autonomie, kolik právě pokládá za potřebné. Stále rostoucí upřednostňování člověka může dojít tak daleko, že se Bůh se v jeho pojetí postupně stává něčím jako tolerovanou bytostí, jako přežívající reprezentant doznávající dynastie, dobrý pro důstojnou ozdobu slavnostních příležitostí.

Z tako rozdílných výchozích pozic se celá skutečnost náboženského života a všeho, co s ním souvisí, jeví v úplně jiném světle, než je tomu u člověka, pro kterého Bůh je jedinou nejvyšší nedotknutelnou bytostí hodnou veškeré úcty. Budou-li např. představitelé jednoho a druhého výchozího postoje spolu diskutovat na téma Písma svatého, nebudou se moci domluvit, protože ve skutečnosti mluví každý o jiné věci. Ten jeden má na mysli pouze lidský, dobou vzniku podmíněný literární výtvar, zatímco druhý mluví o Božím zjevení, kterého se dostává člověku skrze Duchem svatým inspirovaný zdroj trvalé pravdy. Budou-li mluvit o Církvi, jeden bude mít na mysli lidskou, v dosavadní historii často zkompromitovanou instituci, jejíž vývoj silně pokulhává za dynamickým vývojem moderní společnosti, a druhý bude mluvit o mystickém těle Kristově. Po-

dobně tomu bude, bude-li řeč o liturgii a o svátostech a ještě více, půjde-li o koncilní dokumenty a o katolickou morálku. U člověka zahleděného do člověka spolu s Bohem a jeho postavením ustupuje do pozadí i všechno nadpřirozené a do hry vstupují stále více stejné argumenty a stejné postoje a nakonec i stejné praktiky, jakými si posluhuje sekulární společnost, ve které účel světí prostředky a pravdu má ten, kdo má moc a nástroje, aby nepřipustil jiný názor.

Jestliže dochází uvnitř církve k polarizaci, která se stále zřetelněji vyhrcoje, nemůže dojít k vyjasnění situace dříve, než se protikladné tábory sjednotí na jednom základním východícím »světovém názoru«, z něhož budou vycházet ve svém uvažování a o který budou opírat své postoje a svá tvrzení. Ke kritickému zhodnocení a sjednocení tohoto východního názoru by mělo dojít co nejdříve a co nejdůsledněji, protože to má své velmi závažné praktické důsledky.

Jako příklad nám může posloužit znovu přetřásaný případ největší lodní katastrofy z počátku století. Vedení lodní společnosti i kapitán lodi vycházeli z neoddiskutovatelného předpokladu, že veleloď Titanic je nepotopitelná. Pod dojmem tohoto neuváženého přesvědčení měli zato, že není třeba dbát na opatření pro případ katastrofy, že není třeba dbát na varovné signály, že je možno plně a výlučně se zaměřit na dosažení slávy novým rychlostním rekordem. Na opravu chybného východního přesvědčení nezbyl ani čas, ani možnosti. Ačkoliv Boží mlýny melou pomalu, semlely Titanic nečekaně rychle. Právě onen východí »světový názor«, o kterém se mluví co nejméně, zasluhuje největší pozornost. Je-li v něm povážlivá chyba, může jít doslova o všechno.

Lubomír Štula

Matka božské milosti

Toto oslovení Panny Marie je tak obsažné, že musíme velice prosit Ducha svatého, aby nám je dal aspoň zčásti pochopit. Zosobněná božská milost je sám vtělený Boží Syn. Křtem svatým jsme byli napojeni, přivtěleni do Božího Syna. Jsme údem Kristovým, tedy společně s ním tvoříme jedno tělo. A Maria je Matkou tohoto tajemného těla. Vzývali jsme ji jako „Svatou Boží Rodičku“ a „Matku Kristovu“. Snad bychom mohli říci, že „Matka božské milosti“ je rozšířený pojem předcházejících invokací. Jde o božskou milost v nás křesťanech i těch, kteří patří k duši Církve. Božský život v tomto okamžiku nazýváme milostí posvěcující v nás, nebo také Božím životem v nás. A Maria je Matkou tohoto života. Právem ji vzýváme pod tímto titulem. Vždyť ona Boží život v nás zrodila ve velikých porodních bolestech pod křížem, když dobrovolně vydávala Ježíše, aby nás vykoupil svou smrtí na kříži.

Nejen však že nám Panna Maria pod křížem zprostředkovala Boží život, ale ona tento život v nás také živí, aby v nás rostl a sílil. Vždyť ona nám zprostředkuje všechny milosti, které potřebuje tento Boží život v nás, aby se nejen udržel, ale aby rostl a sílil. A je to také ona, která nás vychovává, abychom se stále více podobali jejímu Prvorozenému, abychom byli stále více schopni přebírat částky jeho úkolu ke spáse světa. Větší dílo, než je spása světa, není vůbec myslitelné.

Tak mateřsky pečuje Panna Maria o to, aby Boží život v nás stále rostl a sílil.

Díváme-li se na Pannu Marii jako na Matku božské milosti, tají se v nás dech, uvážíme-li podle svého zvyku, jak bychom ji mohli následovat, jak bychom ji mohli napodobovat.

Nelze jinak, než abychom se i my snažili, stále znovu a znovu usilovali, aby se tento božský život rodil jak v nás, tak i v těch, které Bůh svěřuje naší péči. Maria nás zrodila pod křížem. Chceme-li tedy pomáhat při zrodu božského života, musíme pečlivě dbát, abychom využili každého kříže ve svém životě. Ne tedy naříkat, když nás potká něco těžkého, ale uvědomovat si, že to je pro nás šance, kterou se můžeme stát podobnými Panně Marii. Jako Panna Maria v nás živí božský život tím, že nám vyprošuje milosti, které potřebujeme, tak i my musíme brát daleko vážněji prosebnou modlitbou, než jsme ji brali dosud. Prosit nejen o věci časné, ale i o božský život v nás a kolem nás. A jako nás Maria vychovává k podobě Kristově, tak i my musíme využívat všech apoštolských možností, aby lidé kolem nás Krista poznávali, milovali a usilovali o růst božského života v sobě i kolem sebe.

Holokaust nepohodlný

Kdekdo se cítí povolán soudit církev za to, jak se zachovala a jak se měla zachovat za druhé světové války. O tom, jak se zachovali a jak se měli zachovat ti, kteří měli daleko více možností a prostředků, totiž protihitlerovští spojenci, se mlčí. Gerhart Riegner, »muž čísel«, může na toto téma leccos dosvědčit. Již r. 1942 informoval spojence o připravovaném vyhlazení Židů. V r. 1943 předal spojencům plán záchrany 70 tis. rumunských Židů. Londýn však celou akci vetoval a Washington otálel.

Gerhart Riegner byl první, kdo rozšířil zprávu o tzv. »konečném vyřešení židovské otázky«. Za Hitlerova předsednictví vyhlásila tzv. »Konference u Wannenského jezera« 20. ledna 1942 plán na vyhlazení evropských Židů. Ale celé měsíce tomu nikdo nevěřil. A v době, kdy již byly statisíce Židů deportovány do koncentračních táborů a končily v plynových komorách, vedl těžké spory s vládami Velké Británie a Spojených států. Gerhart Riegner (1912) je zakladatelem Světového židovského kongresu, jehož byl třicet let předsedou. V roce 1933 uprchl před nacisty do Švýcarska. Během války sbíral zprávy a dokumentaci o stavu různých židovských obcí v Evropě. Jeho snaha o záchranu souvěrců narážela na nepředstavitelné překážky. »Churchil věděl, že Němci hubili všechny Židy z různých evropských zemí,« řekl v r. 1994 listu *Sun-*

day Times, když našel v londýnských tajných archivech nové dokumenty. »Ale celý rok zastával vůči Spojeným státům názor, že plán záchrany Židů je třeba dát ad acta, protože se domníval, že tito lidé stejně nemají kam jít.«

Britský premiér skutečně napsal americkému velvyslanci v Londýně: »Kdybychom se opravdu rozhodli zachránit tak velký počet Židů z nepřátelských území, způsobilo by nám to nepředstavitelné těžkosti.«

Gerhart Riegner poskytl v r. 1992 interview časopisu *30giorni*.

Pane Riegner, jaké posláni měla vaše kancelář v Ženevě během prvních let války?

Připravovali jsme zprávy o tom, co se v Evropě událo, a posílali jsme je především do Spojených států. Pokoušeli jsme se udržovat kontakty s židovskými obcemi ve všech ze-

mích. Opírali jsme se při tom o informátory, kteří z různých důvodů požívali určité imunity. Předávali nám zprávy z Polska, Rumunska a Lotrinska. Tak jsme získali poznatky o úctech, které nacisté předložili židovským obcím za dopravu osob do koncentračních táborů. V r. 1945 na konci války mě označili Angličané za »muže čísel«, protože všechny údaje o zahubených Židech se ukázaly jako odpovídající.

Kdy jste získal první zprávy o tzv. »konečném vyřešení židovské otázky«?

Zprávy, které jsem získal již v r. 1941, byly alarmující. Dověděl jsem se, že v Německu jsou zvláštní jednotky pro deportaci a popravu Židů. Někteří svědkové hovořili o masových popravách v různých evropských státech a o lékařských pokusech, pro které byli Židé zneužíváni jako pokusné objekty, i o používání plynových komor. Dalo mi to námahu, abych tomu uvěřil. V lednu 1942 mobilizovali nacisté ministry a agenty ke »konečnému vyřešení«. V září předchozího roku byla v Osvětimi uvedena do provozu první plynová komora a v polovině roku 1942 začal jejich provoz v Březinkách. Svět tápal v temnotách. V březnu jsem se spojil s apoštolským nunciem v Bernu Mons. Filippo Bernardinim. Sdílel jsem mu, co jsem věděl, a prosil jsem jej, aby Vatikán u vládně něco podnikl. Předal jsem mu také podrobné memorandum,

kteří bylo adresováno Římu. Svátý stolec skutečně zasáhl, a to na Slovensku, kde duchovní Jozef Tiso představoval loutkovou vládu. Po vatikánské intervenci ustaly deportace po dobu osmi měsíců. Pak opět pokračovaly. V červnu 1942 jsem dostal od jednoho německého průmyslníka informace. Čtyřicet let jsem držel jeho jméno v tajnosti. Jmenoval se Eduard Schulte. Byl manažerem velkého německého důlního podniku a měl přístup do vůdcova stanu. On byl první, kdo informoval o nacistickém plánu deportace čtyř milionů Židů, a to jednoho židovského průmyslníka ve Švýcarsku. Při tom se debatovalo o postupech, poprvé hovořil o přípravě kyseliny kyanovodíkové pro vyhlazovací komory. Po několika měsících v srpnu 1942 přijel tento průmyslník podruhé obchodně do Švýcarska a informoval nás o nejnovější situaci: »Konečné řešení« již bylo v proudu. Potřeboval jsem k tomu dva dni, abych se přesvědčil o pravdivosti této informace...

Z jakých důvodů jste uvěřil Schulteho informacím?

Především proto, že Hitler ve svých projevech k výročí uchopení moci opakovaně prohlásil, že »válka s sebou přináší zničení židovského národa v Evropě«. Druhým důvodem byly zprávy, které jsem si sám s velkou námahou opatřil. Došlo k zatčení desetitisíců Židů ve velkých městech kontinentu, aniž se vědělo proč.

Telegram G. Riegnera

[CINQUE].
FROM BUREAU TO FOREIGN OFFICE.

Mr. Norton.
No. 2881.
August 10th, 1943.

D. 4.48 P.M. August 10th, 1943.
R. 6.55 P.M. August 10th, 1943.

Following from His Majesty's Consul General at Geneva No. 174 (Begin).

Following for Mr. S.S. Silverman M.P., Chairman of British Section, World Jewish Congress London from Mr. Gerhart Riegner Secretary of World Jewish Congress, Geneva.

[Begin].

Received alarming report stating that, in the Postre's Headquarters, a plan has been discussed, and is under consideration, according to which all Jews in countries occupied or controlled by Germany numbering 85 to 9 millions should, after deportation and concentration in the East, be at one blow exterminated. In order to resolve, once and for all the Jewish question in Europe, action is reported to be planned for the future. Rays of attention are still being discussed including the use of prussic acid. To transmit this information with all the necessary reservation, an acquaintance cannot be confirmed by me. Our informant is reported to have close connections with the highest German authorities, and his reports are generally reliable. Please inform and consult New York. (End).

25. června začaly deportace z varšavského ghetta. Konečně jsem se opřel o své vlastní zkušenosti jako německý Žid, který poznal nacismus od prvních let a který byl přinucen v r. 1933 uprchnout. Tehdy Němci všechny židovské aktivity bojkotovali a »propouštěli« židovské odborníky. Opatřil jsem si také informace o Schultem, a ty mi potvrdily, že jeho odhalení jsou pravdivá.

K čemu jste se pak rozhodl?

Chtěl jsem diplomatickými kanály informovat americký a britský konzulát v Ženevě a prezidenta Světového židovského kongresu v New Yorku Stephana Wieseho. Nebylo jednoduché poslat za oceán telegram se zprávou, že Hitler zavraždí miliony Židů. Jedinou možností byly diplomatické kanály spojenců. Prosil jsem je, aby předali mou zprávu telegraficky prezidentovi Světového židovského kongresu, britské sekci židovského kongresu a labouristickému poslanci Sydbeyi Silvermanovi. Poselství mělo datum 1. srpna 1942. Ale oddělení pro evropské záležitosti na americkém ministerstvu zahraničí rozhodlo, že zpráva se má potlačit, protože je to fantasmagorie. Kopie se dostala do Londýna do rukou Silvermana a ten požádal vládu o povolení, aby směl použít telefonní linku a informovat Wieseho. Jeho prosba byla zamítnuta. Konečně mu se zpožděním pěti týdnů dovolili poslat text na ministerstvo války v USA. Jako již předtím Američané, ani Britové nepřikládali zprávě žádnou víru. Když Stephan Wiese konečně zprávu dostal, obrátil se na amerického podsekretáře Sumera Wellése. Ten mu zakázal zprávu zveřejnit a požádal o čas pro ověření informací.

Mezitím uplynulo několik týdnů. Co jste v tom čase podnikl?

Bylo mi jasné, že mi nikdo nevěří. Proto jsem se snažil získat nové informace, které by potvrdily odhalení průmyslníka Schulteho. V srpnu jsem měl v ruce dopis, který informoval o denních deportacích šesti tisíc Židů a ze kterého bylo jasné, že jsou posíláni na smrt. Pak informoval Lotyš Gabriel Zivian, který byl v exilu, že viděl na vlastní oči konec 36 000 Židů v Rize, kteří byli povražděni během dvou nocí. Třetí informaci mi podal jeden utečenec, který byl spolu s tisícem Židů deportován do Ruska, kde byl v táboře těžkých nucených prací. Poslední potvrzení jsem obdržel od viceprezidenta Mezinárodního červeného kříže Karla Burckhardta. Obdržel tuto zprávu od dvou vysokých německých důstojníků. Konečně mě USA předvolaly na své vyslanectví v Bernu, abych podal obšírné memorandum k situaci. O tom se mohlo přesvědčit i americké ministerstvo zahraničních věcí. Ale to již byl listopad 1942. Mezitím zahynuly desetitisíce Židů v plynových komorách.

Přivedlo to spojence k solidaritě a pokusu o záchranu Židů?

Ne, právě naopak. 18. prosince 1942 vydali spojenci společné komuniké, ve kterém ve velmi umírněném tónu vyslovili politování na osudem Židů. Americká a britská vláda se sešly k tajné konferenci na Bermudách, aby rozhodly, co se může podniknout k záchraně Židů. A na tomto tajném jednání se usnesli, že prakticky neudělají vůbec nic. Byly to pro mne velice hořké chvíle. Vydali dokonce výslovný pokyn americkým úřadům, který měl zabránit, aby se mé informace nedostaly vojenskými kanály k ostatním spojencům. O tom jsem se dověděl až později. Sdělili mi pouze, že nadále musím za zaslání dokumentu

zaplatit 700 SF, což byla tehdy nesmírná suma.

Kdy jste se dověděl o možnosti záchrany 70 000 rumunských Židů?

Počátkem války dal režim Iona Antonescu deportovat 185 tis. Židů do Istrie. Během prvních devíti dnů bylo jich 48 000. povražděno. Počátkem r. 1943 dal ministr zahraničí najevo, že je možno deportovat 70 000 Židů z Istrie přes Bukurešť do Palestiny nebo na jiné místo, které spojenci určí. Bylo nutno rumunské vládě poukázat na švýcarské konto určitou sumu peněz. V březnu 1943 jsem získal přesnou zprávu o této možnosti i o další možnosti záchrany židovských dětí, které byly drženy ve Francii. Wiese dostal můj telegram a předal jej americkým úřadům. Uplynulo několik měsíců, a nic se nestalo. V červnu 1943 se Wiese obrátil na ministra financí Henryho Morgenthaua, který byl překvapen, že plán se ještě neuskutečnil. Nakonec zjistil, že akce byla na ministerstvu zahraničí sabotována, a našel tam pokyn, aby se zabránilo šíření mých zpráv. Nedávno odhalily tyto skutečnosti *Sunday Times* a potvrdily, že Londýn celou akci vetoval. Když Morgenthau odhalil sabotáž, informoval Roosevelta. Tak vznikl v lednu 1944 Úřad pro uprchlíky. Dostal jsem plnou moc od ministra financí k pomoci rumunským a francouzským Židům. Měl jsem mít k dispozici počáteční sumu 25 000 dolarů. Ale potíží nebylo konec. Britské

Gerhart Riegner

úřady sumu v Bernu zablokovaly a podaly protest u Spojených států. To už byl prosinec 1943 a většina rumunských Židů byla mrtvá a nebylo možno nic podniknout.

Z jakého důvodu vetovali Britové celou akci?

Neznám podrobnosti. Víím jen, že ji blokovali. A jsem přesvědčen, že ministerstvo zahraničí USA jednalo pod jejich vlivem, protože Britové neměli zájem o žádné další Židy v Palestině. Z dokumentů britské tajné služby vyplývá, jako by hlavním nepřítelem během války nebyli Němci, ale Židé. Mohu uvést ještě jeden příklad. Prosil jsem vlády spojenců, aby zničily tratě, po kterých se prováděly transporty do Osvětimi. Řekli mi, že je to nebezpečné. Ale klamali mě. Teprve po válce jsem se dověděl, že spojenci ovládali tehdy již celý vzdušný prostor a právě tehdy, když jsem je prosil, zničili bombami jeden průmyslový podnik jen několik kilometrů od Osvětimi. Proč se v tu dobu vůbec nic nepodniklo?

30GIORNI 6/94
Překlad -Iš-

**JEŽÍŠ je slovo,
které chci vyslovit,
Pravda, kterou chci hlásat,
Cesta, po které chci jít,
Světlo, které chci zažehnout,
Život, který chci žít,
Láska, kterou chci vyzářovat,
Radost, kterou chci rozdávat,
Pokoj, který chci přinášet.**

Matka Tereza

Setkání se Spasitelem

Již záhy v mládí jsem začal s drogami. Deset let jsem byl jako v bludném kruhu. Měl jsem dojem, že mé štěstí spočívá v drogách. Ve skutečnosti to bylo štěstí velice prchavé, které vyžadovalo ustavičné opakování.

Můj život se skládal z ustavičného sledu vybočení a léčebných kúr. Měl jsem za sebou čtyři kúry, aniž bych našel skutečnou vůli přestat. Každého půl roku jsem měnil práci, místo i ženu. Až do dne, kdy jsem se přestěhoval do Horního Savojska ve Francouzských Alpách. Založil jsem si soukromou firmu. Pěstování hub se dařilo a mohl jsem také obchodovat s drogami. Pod nákladem hub bylo snadné propašovat drogy do Belgie nebo do Švýcarska. Žil jsem s jednou mladou ženou, která pracovala ve firmě, a velký dealer drog byl mým nejlepším přítelem.

Ježíš mě změnil

Ale tento muž přestal se svými obchody ze dne na den. Dal si ostříhat vlasy, přestal chodit do krčem, skončil s ženami i s drogami. Řekl mi: »Ježíš mě změnil.« Všichni se mu smáli a my jsme mysleli, že to tak hraje, aby se »očistil«. Nestýkali jsme se již tak často, ale on občas přišel k nám a vyprávěl nám o Ježíši, který jej tak změnil.

A byla to pravda. Dříve byl nestálý, neschopný vzít svůj život do vlastních rukou. Nyní se mu mnohé podařilo. Měl svůj byt, našel si práci a stále se usmíval.

Začal jsem mu závidět jeho štěstí. Protože mě znovu a znovu zval do své modlitební skupiny, nechal jsem se jednou přemluvit. Viděl jsem hned, že na přítomných bylo něco zvláštního. Nebyli jako lidé na ulici, kteří chodí se svěšenou hla-

vou a nemají zájem o kontakt s druhými lidmi. Zde se všichni dívali druhým přímo do očí, usmívali se, mluvili zcela prostými slovy o Bohu. Moc se mi to nelíbilo a ptal jsem se sám sebe, co zde vlastně hledám.

Po nějakém čase jsem opět přišel do této modlitební skupiny, protože mě sem cosi přitahovalo. Během modlitby jsem se obrátil na Boha: »Jestli skutečně existuješ, jestli můžeš pro mě něco udělat, ukaž mi to teď hned.« V tom okamžiku jsem pocítil intenzivní štěstí a teplo v celé své bytosti. Cítil jsem se nesmírně spokojený, odpočatý a klidný.

Nabyl jsem tak jistotu, že Bůh existuje. V paměti se mi vynořily všechny modlitby, které jsem znal v dětství. Když jsem přišel domů, měl jsem dojem, že Ježíš je po mém boku.

Když jsem to doma vyprávěl, mysleli, že jsem přebíral. Ale jak jsme si mohli rozumět? Bylo mi jasné, že něco v mém

kříž a řekl: »Znáte toho, který dal svůj život za spásu lidí?

Uplynulo několik vteřin a umírající překvapivě řekl: »Je to Pán a Spasitel.« »Budete před ním za chvíli stát, věnujte mu nejdříve polibek.« Umírající políbil několikrát vroucně kříž. »Sestro, vyhráli jsme,« řekl s radostí kněz. »Umírající, který takto líbá Spasitele, bude ještě dnes s ním v ráji.«

Pak požádal umírající o Pokrm na poslední cestu. Kněz mu pomohl vyzpovídat se a podal mu svaté přijímání. Pak mu ještě udělil svátost pomázaní nemocných a plnomocné odpustky v hodině smrti. Pak zemřel nemocný smířen s Bohem.

Na poděkování za tuto zázračnou pomoc pověsil kněz v kostele Matky Boží tabulku s nápisem: »Maria pomůže vždy!«

P. K. M. Harrer

Člověk se sice může modlit doma, ne však tak jako v kostele, kde je volání k Bohu odesíláno jednomyslně. Uvědom si, že žádná modlitba nemůže způsobit zlepšení, jestliže sám své lenivé srdce nepřipravíš pro to, čeho bys rád dosáhl od Boha.

Petr Canisius

v j v

K pravdě není žádný jiný přístup, jen skrze lásku.

Sv. Augustin

životě není v pořádku. Ve firmě nebylo všechno legální, moje přítelkyně byla rozvedená. Měl bych s tím skončit?

Prožil jsem šest dalších strašných měsíců. Nepodařilo se mi přestat s drogami, naopak, zvýšil jsem dávky, abych umlčel své vnitřní boje.

Volný od drog

Po nějakém čase mi zavolala moje sestra. Aniž by měla tušení, co se se mnou děje, vyprávěla mi, že opět našla víru a důvěru k Církvi a že je úplně šťastná. Vyprávěl jsem jí tedy o své situaci. Řekla mi, že se za mne bude modlit a že vyveze k tomu i své přátele.

To na mne zapůsobilo. A skutečně, po několika měsících jsem skončil se svou přítelkyní. Předal jsem jí podnik s houbami a vrátil jsem se k rodičům. Drogy, které jsem ještě měl, jsem vyhodil z auta a od toho okamžiku mě opustila všechna závislost, a to úplně a definitivně.

Změna, která se se mnou stala, je pro tento svět nevysvětlitelná.

Kdo by uvěřil, že po pěti letech tentýž muž najde velmi významnou práci, která se mu líbí, je ženatý, šťastný a vyrovnaný? To štěstí, které ve mně bydlí, je velký Boží dar.

Dominik

Podle *Il est vivant*

Překlad -Iš-

Na smrtelné posteli

»Ve jménu tří ďáblů říkám ne!« Tak klel jeden umírající stařec, když jej chtěl kněz připravit na přijetí svátostí.

Krátce předtím kázal kněz o Matce milosrdenství a Útočišti hříšníků. Řekl: »Nemohu uvěřit, že by bylo možné, aby byla zatracena duše, za kterou se k Tobě někdo vroucně modlí.« Tento nemocný už zahnal s nadávkami několik kněží. I tomuto dal zcela jasně na srozuměnou, že jej odmítá. Kněz si sedl opodál u umírajícího a začal se modlit růženec a myslel při tom sv. Klementa Marii Hofbauera, který řekl: Kdykoliv jsem se modlil za umírajícího hříšníka růženec, nikdy jsem nešel zbytečně. Všichni přijali svátosti umírajících.

Zdálo se, že umírající je v posledním tažení. Kněz se po-

kusil ještě jednou pohnout jej k tomu, aby přijal svátosti. Tu se nemocný náhle obrátil a s poslední silou s hrozným výrazem ve tváři: »Jménem tří ďáblů ne!«

Kněz začal znovu růženec a čekal, kdo zvítězí v tomto strašném boji o duši vykoupenou nejdražší Kristovou krví. Tu řekl kněz v posledním zoufalém pokusu Matce Boží: »Milá Matko, nahoře v tvém poutním kostele visí mnoho děkovných tabulek s nápisem: *Maria pomohla!* Jestliže necháš tuto ubohou duši zemřít v nekajícnosti, pověsím tam tabulku s nápisem: *Maria jednou nepomohla.*«

A opět se pokusil promluvit k umírajícímu. Ukázal mu

SVATÝ MARTIN

RYTÍŘ MILOSRDENSTVÍ XLIV.

Wilhelm Hünermann

Na druhý den Martin jako metropolita provincie svolal do katedrály kněžstvo i lid k volbě nového biskupa.

„Nechci vás opustit jako sirotky,“ mluvil ke shromážděným, „chci vám skrze vaši volbu dát nového biskupa, který bude pást stádecko zbožného nebožtíka.“

„Co ty chceš, ať se stane,“ odpověděli mu. „Protože s tebou je Pán!“

„Dobrá tedy,“ přikývl Martin, prošel davem a z jednoho kouta domu Božího vedl k oltáři subdiakona Viktora. „Tady je ten, koho Bůh vyvolil!“ oznámil zvukným hlasem.

„Ne já, ne já,“ koktal skromný muž, který nevěděl, co se s ním děje. „Já nemohu být biskupem. Mám ženu a dítě.“

„Přesto tě Bůh vyvolil, tak jako kdysi Saula a Davida,“ trval na svém metropolita. Pak nechal předstoupit Viktorovu ženu a zeptal se jí:

„Má dcero, chceš, aby se tvůj muž stal biskupem v Le Mans?“

„Nejsem hodna pozvednout oči k Božím divům,“ odpověděla selka rozpačitě. „Ale má-li se stát, jak říkáš, bude pak pro mne můj muž jako bratr a já jako jeho sestra.“

Tu Martin přivedl sedláka Viktora k biskupskému stolci a všechen lid souhlasil s volbou.

„Biskupe Viktore, buď naším otcem a pastýřem,“ volali věřící. „Chceme ho poslouchat, ctít a milovat.“

Martin sám udělil zvolenému posvátná svěcení a pomazal jej na vrchního pastýře v Le Mans. Viktorova žena však před ním poklekla a prosila:

„Zahal mi hlavu závojem, abych se líbila Kristu a uchovávala svatého Ducha ve svém srdci!“

Metropolita splnil zbožné přání a malého Viktoria vzal na přání rodičů jako obláta do kláštera Marmoutier. Vložil na něho ruce a pravil:

„Bůh ti zachovej čisté a nevinné srdce a vyzbroj tvou duši sedmi dary Ducha svatého; neboť jednou budeš pastýřem stáda, které Pán svěřil tvému otci!“

Hoch se díval na Božího muže velkýma modrýma očima, plnýma dětského úžasu. Ne, to všechno není možné pochopit. Ještě před několika dny pracoval se svým otcem na vinici, teď byl jeho otec biskupem, matka přijala závoj zsvěcených Bohu, on sám byl určen za klášterního obláta a teď je mu předpovídáno, že bude jednou nosit pastýřskou hůl v Le Mans! Devítiletý špunt se štípnul do ruky, protože si myslel, že sní. Celý svět se mu zdál změněný a skoro pochyboval, zda je ještě sebou samým, nebo někým úplně jiným.

Ale pozoruhodné bylo, že nepocíťoval vůči biskupovi ani nejmenší ostych, s důvěrou vložil ruku do Martinovy pravice a řekl:

„Pojďme do Marmoutier!“

Cesta trvala mnoho dní, ale putovalo se dobře pod velikonočním nebem. Viktorius stále povídal, upozorňoval svého průvodce na každého motýla, na každého zpěvného ptáka, vyprávěl a vyptával se, aniž by dostal odpovědi.

Jistě se zas modlí, pomyslel si chlapec. No ano, je to svatý muž, a svatí jistě raději hovoří s Bohem než s malým klukem. Tak zmlkl a zanotoval si pro sebe žalm, který tak často slyšel zpívat otce.

„Nač myslíš, otče?“ zeptal se jednou večer, když zase biskup vůbec nenaslouchal.

„Myslím na milého starého druha,“ odpověděl Martin a přejel si rukou čelo.

„Kdo je to? Jak se jmenuje?“

„Jmenuje se Demetrius. Sloužil mi před mnoha desetiletími, ještě když jsem jezdil na koni v římském vojsku.“

„A kde je teď?“

„To kdybych věděl,“ vzdychl biskup. „Ale je mi, jako bych ho měl brzy zase uvidět.“

„Vyprávěj mi o té době, kdy jsi byl římským jezdcem,“ zvědavě žádal chapec. Ale Martin se opět pohroužil do svého obvyklého mlčení.

Večerní červánky prozařovaly korunami stromů, Viktorius byl unavený a bylo pro něj stále těžší držet krok se svým průvodcem.

„Pro dnešek dost!“ konečně řekl Martin. „Poohlédneme se po noclehu!“

V lesním houští si udělali lůžko z mechu. Martin zabalil chlapce do svého pláště a ten za chvíli usnul. Biskup však bděl ještě dlouho. Myšlenky na starého sluhu ho neopouštěly, až nakonec upadl do neklidné dřímoty.

Ve snu viděl Demetria a poznal též místo, kde ho spatřil. Byly to železné hamry ve Vaisdré. Viktorius se divil, když ráno Martin spěšně vyrazil a dal se cestou, která se odchylovala od cíle toho dne. Za celý den si dopřáli jen málo odpočinku, biskup stále nabádal ke spěchu.

Znovu nastala noc a cíl byl ještě daleko. Hoch byl tak unavený, že jej nohy sotva nesly.

Martin ho nakonec nechal u jednoho uhlíře, sám se však hned vydal na cestu.

Už začínalo svítat, když konečně dospěl k hamrům ve Vaisdré. Naproti mu vyšel starý muž, v němž přes všechny ty roky, které mezitím uběhly, poznal svého někdejšího sluhu.

„Šel jsem celou noc, abych tě našel,“ řekl Martin a sevřel Demetria v náručí.

„I já jsem tě hledal, pane,“ odpověděl Levantinec. „Byl jsem v klášteře Marmoutier. Tam mi řekli, že jsi odešel na pohřeb do Le Mans. Minulé noci jsem však ve snu dostal příkaz, že tě mám čekat tady, a teď jsi tu.“

„Tak jsi mě přece následoval, příteli a bratře! Od té doby, co jsme se rozloučili, nebylo dne, kdy bych se za tebe nemodlil.“

„Také já jsem pořád na tebe myslel,“ přiznal někdejší legionář. „Potloukal jsem se pod římskými orly po celém světě, bojoval jsem pro půl tuctu císařů v nejedné horké bitvě. Ale tvůj obraz byl pořád přede mnou a nikdy mě neopustil. Stokrát jsem vyskočil z lůžka, protože jsem slyšel tvůj hlas, který mě volal. Nakonec jsem zanechal vojenské služby a snažil jsem se poznat svět, ve kterém žiješ ty. Dlouho mi zůstal cizí. Všechny pojmy se zdály na hlavu postavené. Všechno, oč jsem se kdy v životě snažil, ztratilo lesk. Tady se cenilo nebohatství, ale chudoba, ne moc, nýbrž slabost, ne síla, ale soucit a milosrdenství, ne požitky, ale zdrženlivost. Skutečně, divný svět pro římského vojáka!“

„Ale přesto jsi k němu našel přístup?“

„Ano, pane! Vždycky jsem myslel na tebe, když jsem něčemu nerozuměl, a pak jsi tu byl a učils mě, vysvětlil jsi mi, co mi bylo nejasné. Tak jsem konečně pochopil velikost křesťanství, lásku Ukřižovaného. Dal jsem se pokřtít a o několik let později jsem byl v Římě vysvěcen na kněze. Od té chvíle už jsem neměl klid. Musel jsem tě najít a zase žít s tebou, jako za oněch dávných dnů, kdy jsme patřili docela jinému světu.“

„Boží služba nás navždycky spojí!“ uchvácen odpověděl Martin. „Ale teď pojď! V uhlířově chatrči na mě čeká chlapec.“

Pokračování na str. 12

Poselství z Kuresčeku

Hora Kuresček je vysoká 833 m a leží ve Slovinsku, asi 20 km od Lublaně. Už v 15. století tu stál velice navštěvovaný kostel, zasvěcený Královně míru. V diecézním archivu v Lublani je dokument o velké pouti, kterou zavedl tehdejší biskup Rozman. V andělskou neděli v r. 1940 se tu totiž shromáždily tisíce poutníků k modlitbě za mír. Slíbili, že budou každý rok putovat na Kuresček. Mohli však tento slib dodržet jenom jednou, protože přišla válka, kostel byl poškozen, chátral a ruiny upadly v zapomenutí. Ale P. Maria zasáhla a brzo po začátku svých zjevení v Medžugorje se tam zjevila také konvertitovi (někdejšímu ateistovi a komunistovi) Franci Speličovi a mj. dala podnět k obnově své svatyně na Kuresčeku. Maria si své spolupracovnice sama vyhledala, jak tvrdí salesián P. Anton Kosir, kterého biskup pověřil duchovní správou a vedením poutí. 30. 8. 1992 sám lublaňský arcibiskup Sustar obnovený kostel posvětil. F. Spelič po konverzi studoval teologii a dnes je už knězem. Zjevení P. Marie pokračovala a pokračují na Kuresčeku dále a Kuresček se stal nejnavštěvovanějším poutním místem ve Slovinsku. Zvláštní pozornost mu věnují kněží.

V poselství ze 4. dubna 1998 vyslovila Panna Maria přání, aby se v květnu ve všech kostelích konaly modlitby za jednotu Církve a pevnost ve víře, kterými by se mohl klášť odpor temným silám.

Poselství z 2. května 1998

„Pochválen buď Ježíš Kristus!

Nebe má radost z vás všech, kteří se snažíte naslouchat evangeliu a poselstvím, která vám křesťanům a celému lidstvu skrze mne dává Láska – Bůh. Mnozí si na Boha a na mne vzpomenu jen v potřebách a úzkostech. Když ty pomínou, vracejí se opět k životnímu stylu nevěřících. Vy věrní se však snažte pořád se stále více posvěcovat a svítit svým příkladem v temnotách. Ve velkém smutku vám však znovu ukládám, abyste opsali a celému světu zvěstovali to, oč jsem vás požádala 7. prosince 1991:

„Moje Srdce je smutné, protože na celém světě je mnoho nenávisť a neklidu. Těší mě však, že počet mých dětí, které jsou mi věrny, roste. Modlete se, abyste byli schopni slyšet evangelium a aby svět mohl vidět mou ruku, kterou mu nabízím.

Moje milé dcery a synové, dnes mám zvláštní přání, které chci sdělit světu. Braňte Svatého otce Jana Pavla II. mod-

litbou a věrností. Modlete se za nevěrného kardinála, za nevěrné biskupy a kněze, kteří zasévají rozkol a způsobují pohoršení a nevěrnost vůči Svatému otci, Církvi a Bohu. Jan Pavel II. je můj nejmilejší syn. Poslouchajte ho, a v Církvi a ve světě bude více pokoje, jednoty a požehnání.

Kněží, moji milovaní synové, zanedbávání modlitby je příčinou bezmocnosti a chybných cest mnohých. Modlitba má být pro vás potřebou, a ne povinností, protože je pramenem síly a požehnání.

Žehnám vám všem, kteří se namáháte, zvláště ještě trpícím a postiženým. Přinášejte mé požehnání všem osamělým.“

Tento úkol jste nevzali dost vážně, proto to dělejte nyní a buďte bdělí, protože nevíte, odkud přichází zloděj.

Nebudte smutní, když se o vás mluví všechno zlé. Jste blahoslavení, když jste uráženi kvůli mému Synu a kvůli mně, vaší Královně míru.

Žehnám vám všem, kteří jste mými horlivými dětmi. Nejste sami, já vás podporám.

Žehnám vám všem, moji milovaní synové-kněží. Modlete se, aby vaše víra neochabla a abyste nezatvrdili svá srdce.

Moje požehnání ať přejde skrze vás, moje dcery a synové, na chudé, trpící a osamělé.“

Z SKS a MO přel. -jv-

Svatý Martin – pokračování ze str. 11

Další den společně putovali k Marmoutier a pro Viktori byla teď cesta mnohem zajímavější. Většinou si totiž vykračoval vedle Demetria, zatímco Martin, pohroužený do modlitby a zbožného rozjímání, šel kousek před nimi. Levantínek se nemohl dost navyprávět o dobrém pánovi, kterému sloužil jako mladík před čtyřmi deseti lety.

Když přišli k Loiře, uviděl Martin slepce, který, šmátraje před sebou holí, se pokoušel přejít brod. Pohled na bezmocného člověka v něm vzbudil hluboký soucit.

„Můj synu,“ poručil chlapci, „běž naproti tamtomu člověku, umyj mu tvář i oči vodou z řeky a přiveď ho sem!“

Vikturius poslechl.

„Dobrý příteli,“ oslovil slepého, „pan otec a biskup Martin tě žádá, abys k němu přišel.“

„Tak mě vezmi za ruku!“ prosil cizinec. Chlapec se však sehnul, nabral vodu a udělal, jak mu biskup uložil. Tu se slepému otevřely oči. Vykřikl, až se to rozléhalo nad

vodou, spěchal k biskupovi, vrhl se s pláčem k jeho nohám a kotal:

„Pane, mé oči, kdysi zahalené do tmy, vidí světlo. Děkuji ti, otče, rukou dítěte jsi mě uzdravil.“

„Bůh tě uzdravil,“ vážně odpověděl Martin. Jen stěží se mu podařilo cizince uklidnit. Vzal ho s sebou do Marmoutier, kde s nimi uzdravený zůstal tři dny. Viktorius ho velmi pečlivě obsluhoval. Nakonec se v nových šatech cizinec opět vydal na cestu.

„Otče, proč jsem musel umýt obličej slepého?“ ptal se Viktorius biskupa. „A proč jsi mě nechal obsluhovat ho při stole?“

„Protože máš být nástrojem Boží slitovnosti; vždyť každý křesťan je křtem povolán, aby svým bratrům pomáhal v nouzi, jako by to byla ruka samého Boha.“

Rok zůstal Demetrius v klášteře, pak mu Martin svěřil péči o duše v lese, ve kterém ho našel, a ještě dnes ho uctívá vesnice La Fontaine Saint-Martin Demetrius jako svého prvního a všemi milovaného faráře.

Pokračování příště

ZAJÍMAVÝ OBJEV

Podle informací německého katolického bulletinu Der schwarze Brief z 22. dubna 1998 bylo objeveno zapomenuté obsáhlé dílo o sv. Františku z Assisi, vytištěné v r. 1880 v Paříži. V odst. 430 tohoto latinského vydání se nachází neznámé vidění světce. Sděлил je svým řádovým bratřím krátce před svou smrtí.

Moc démonů bude rozpoutána víc než normálně, čistota našeho a jiných řádů bude tak narušena, že jen ještě málo věřících bude s upřímným srdcem a dokonalou láskou poslouchat pravého papeže a římskou Církev. Někdo, kdo nebude volen kanonicky, bude na vrcholu oné bídy zvolen papežem, s velkou zchytralostí bude šířit smrtelný jed svých bludů. Pohoršení se budou mnohonásobit, náš řád se rozštěpí a mnoho jiných řádů bude zničeno, protože bludu neodporovaly.

❑ **Krizebuddhismu**

Buddhističtí vůdcové z 15 asijských zemí konstatovali, že jejich víra se ocitla v krizi. Radili se při svém setkání v Koyoto o způsobu dalšího šíření buddhismu. Konstatovali, že špatná výchova duchovních a štěpení na množství sekt způsobily značný úbytek věřících. Zejména v Jižní Koreji, Malajsii a na Tchaj-wanu obrací se stále více především mladých lidí ke křesťanství.

❑ **Úmrtí biskupa**

Počátkem roku 1998 zemřel Philip Yang Libo, biskup z čínské Langzhou. Na biskupa podzemní čínské církve byl vysvěcen v r. 1981 a r. 1989 se stal místopředsedou čínské biskupské konference. Mezi lety 1952 a 1993 byl několikrát uvězněn a držen v táborech nucené převýchovy, pak žil pod přísným policejním dohledem.

❑ V prosinci letošního roku oslaví maltézský řád 900. výročí svého založení. Na 12 000 řádových rytířů vykoná pouť na Maltu, do Jeruzaléma a na ostrov Rhodos. Řád byl založen v Jeruzalémě v r. 1099. Nyní chce své hlavní sídlo přeložit z Říma zpět na Maltu. -sk-

❑ **Obrana morálního zdraví**

13. května se konala v Moskvě u pomníku Jurije Dolgorukého manifestace na obranu morálky. Účastníky byli také členové komitétu »Za mravní obrodu vlasti« a »Křesťanská obroda« včetně pravoslavných kněží a laiků. Setkání začalo modlitbou, kterou vedl předseda komitétu »Za mravní obrodu vlasti«, kněz Alexander Šargunov.

Skupina duchovních vyhlásila ostrý protest proti připravovanému zákonu na ochranu mravnosti, který podle ní naopak legalizuje pornografii a má protikřesťanský charakter. Směřuje k demoralizaci mládeže a celé společnosti a »zavádí

ideologii Sodomy«. Požadovali rovněž zastavení soudního procesu proti knězi Alexiji Kaběrinovi, který organizoval protestní akci proti reklamě antikoncepčních prostředků. *KAI*

❑ **Čínské tabory smrti**

Čína provádí milionové obchody s tělesnými orgány popravených, ze kterých těží především bohatí Američané. Jak odhalil bývalý vězeň koncentračních táborů v Číně, byly tyto tábory přemístěny do bezprostřední blízkosti klinik, kde se provádějí transplantace ledvin, jater a plic s použitím orgánů popravených. Číňané vyvinuli nejpokrokovější metody transplantací a popravy se skutečně provádějí podle příjezdu bohatých amerických zákazníků.

pur-magazin

❑ **Biskup Karel napouti v Maria Roggendorf**

Ve středu 13. května t. r. ve výroční den zjevení Panny Marie ve Fatimě vedl pravidelnou měsíční pouť v rakouském Maria Roggendorf biskup Karel Očenášek z Hradce Králové. Po slavnostním přivítání od představitelů církve i starosty městečka a po modlitbě růžence sloužil v bazilice v blízkosti milostného obrazu Matky Boží mši svatou. V homilii se zabýval tajemným působením Ducha svatého v životě Panny Marie a vše aktuálně zaměřil na naši současnost. Po mši svaté přátelsky pohovořil s několika známými poutníky z Rakouska i Moravy. V Maria-Roggendorf nebyl otec Karel poprvé. Už v r. 1990 byl na toto poutní místo pozván jako jeden z prvních českých biskupů po pádu »železné opony«. *-hrk-*

❑ **Plzeňský biskup otevřel charitní dům v Karlových Varech**

Karlovy Vary: Budovu **Doma sv. Anežky** požehnal (15. 5.) plzeňský biskup **František Radkovský** za přítomnos-

Závěr asijského synodu

Slavnostní bohoslužbou skončil v chrámě sv. Petra 14. května 1998 synod asijských biskupů. Ve svém homilii vyjádřil Jan Pavel II. naději, že dojde k otevření Číny, která by měla dovolit katolíkům, aby mohli udržovat těsnější kontakt s všeobecnou církví. Papež především litoval, že oběma pozvaným čínským biskupům byla znemožněna účast na synodu.

Papež chce v příštím roce cestovat do Asie, aby zde sám představil výsledek synodu. Biskupové se vyjádřili souhlasně, že by měl papež navštívit více míst a především Kalkatu.

Čína podmiňuje navázání kontaktů s Vatikánem požadavkem, aby byly přerušeny styky s Tchaj-wanem. 78letý biskup Zeng Jingmu byl propuštěn

z tábora nucených prací. Biskup byl propuštěn půl roku před uplynutím trestu vzhledem k špatnému zdravotnímu stavu a vysokému věku. Byl odsouzen na tři roky za nelegální sloužení mše sv. v soukromém bytě. Již dříve si odpykal od r. 1950 více než 20 let vězení za to, že se otevřeně hlásil k Vatikánu. Pozorovatelé hodnotí jeho propuštění jako gesto dobré vůle ze strany čínské vlády před blížící se návštěvou amerického prezidenta v Číně. V únoru zde pobývala tři týdny delegace amerických duchovních a rabína Schneidera. Během návštěvy předala delegace čínské vládě seznam 30 vězňů svědomí se žádostí o jejich propuštění. Byl mezi nimi i biskup Zeng Jingmu.

L'Osservatore Romano

ti karlovarského **primátora Josefa Pavla**. Po několikaměsíční stavební rekonstrukci bývalé školní družiny v Karlových Varech-Staré Roli (Svoboda ul.) otevírá Farní charita Karlovy Vary **Dům pro matku a dítě v tísni**, kde již našlo útočiště v těžké životní situaci pět maminek s malými dětmi. V přízemí budovy se nachází **denní stacionář pro staré a zdravotně postižené občany**. Obě zařízení pracují již od ledna t. r. ve zkušebním provozu.

Domov pomáhá matkám řešit krizové situace, ale není trvalou ubytovnou. Maminky s dětmi zde mohou nalézt útočiště na půl roku, maximálně na rok. »Zájem maminek je obrovský, potřebovali bychom ještě

alespoň jeden takový dům,« říká ředitelka karlovarské farní charity **Pavla Andrejkivová**.

Náklady na rekonstrukci budovy dosáhly **2 101 613 Kč**. Kromě České katolické charity (ČKCH) se na nich podílel Úřad města a Okresní úřad v Karlových Varech, Ministerstvo práce a sociálních věcí, Diecézní charita Plzeň, Řád křižovníků s červenou hvězdou a řada dalších sponzorů. Karlovarský dům je po charitním domově pro matky s dětmi v Plzni již druhým charitním zařízením tohoto typu, provozovaným ČKCH v západních Čechách. Posláním ČKCH je pomáhat lidem v nouzi bez ohledu na jejich vyznání, rasu a národnost. *ČBK*

DOMINUM ET VIVIFICANTEM

Když koncil nazval jménem hříchy, které nejvíc zneuctívají člověka, a dokázal, že jsou mravním zlem, které je pasivem jakékoli bilance lidského pokroku, líčí zároveň to všechno jako „jednu etapu dramatického zápasu mezi dobrem a zlem, mezi světlem a tmou“, který je příznačný „pro celý lidský život, jak individuální, tak kolektivní“ (169). Shromáždění biskupské synody v roce 1983 osobní a společenský význam hříchu člověka – o smíření a pokání – ještě lépe upřesnilo (170).

44. Nuže, ve večeradle v předvečer svého umučení a pak o velikonočním večeru se Ježíš Kristus odvolal na Ducha svatého jako na toho, který svědčí, že v dějinách lidstva trvá hřích. Avšak hřích je podřízen spasitelné moci vykoupě-

ní. „Usvědčování světa z hříchu“ není vyčerpáno skutečností, že je hřích nazván jménem a identifikován podle toho, čím je v celém rozsahu. V usvědčování světa z hříchu se Duch pravdy setkává s hlasem lidského svědomí.

Na této cestě se dojde k odhalení kořenů hříchu, které jsou v nitru člověka, jak vyzdvihuje táž pastorální konstituce: „Nevyrovnanosti, jimiž trpí dnešní svět, souvisejí s hlubší nevyrovnaností, jež tkví v srdci člověka. V člověku samém je mnoho činitelů, které se mezi sebou střetávají. Zatímco na jedné straně – protože je bytost stvořená – zjišťujeme, že je mnoha způsoby omezen, cítí na druhé straně, že ve svých touhách je neomezený a povoláný k vyššímu životu. Mezi mnoha věcmi, které ho lákají, je nucen

neustále volit a některých se zříkat. Ano, sám slabý a hříšný, nezřídka „dělá, co nechce, a co by chtěl dělat, nedělá“ (171). Koncilní text se odvolává na známá slova svatého Pavla (172).

„Usvědčování z hříchu“, které doprovází lidské svědomí při každé hlubší úvaze o sobě, vede tedy k objevení jeho kořenů v člověku, jako i podmíněnosti samotného svědomí v průběhu dějin. Duch svatý „usvědčuje z hříchu“ ve vztahu k tajemství počátku. Poukazuje na skutečnost, že člověk je bytost stvořená, a že je proto ontologicky a eticky úplně závislá na Stvořiteli. Současně připomíná dědičnou hříšnost lidské přirozenosti. Ale Duch svatý-Utěšitel „usvědčuje z hříchu“ vždycky ve vztahu ke Kristovu kříži. V tomto vztahu odmítá křesťanství jakoukoli „osudovou nevyhnutelnost“

hříchu. „Usilovný boj proti mocnostem temnot, který postupuje celé dějiny lidstva, zrodil se na samém počátku světa a potvrzuje, jak řekl Pán, až do posledního dne,“ říká 2. vatikánský koncil (173). „Sám Pán však přišel, aby člověka osvobodil a posílil“ (174). Člověk se tedy ani zdaleka nemá nechat „polapit do sítě“ svého hříšného stavu. Má se opírat o hlas svého svědomí a „neustále zápasit, aby přilnul k dobru; bez velké námahy a bez pomoci Boží milosti není schopen dosáhnout vnitřního sjednocení“ (175). Koncil

Foto Mgr. Karel Konečný

Poutní kaple sv. Antonína Paduánského na hoře Světině u Krakovce (okres Prostějov), kde se v neděli 14. června koná tradiční pouť. V 10.00 hod. vyjde z Krakovce průvod na horu Světinu. V 10.30 hod. začne v kapli poutní mše svatá. Odpoledne ve 14.00 hod. jsou v kapli hodinky k svatému Antonínovi a svátostné požehnání.

Jaroměřická poutní slavnost 31. května

SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO

SOBOTA – 30. KVĚTNA – VIGILIE

v 17.00 hod. – křížová cesta od dolního kostela a mše sv. na Kalvárii

NEDELE – 31. KVĚTNA – SLAVNOST

v 8.30 hod. – mše sv.

v 9.30 hod. – slavný růženec

v 10.30 hod. – slavnostní poutní mše

v 14.00 hod. – mše sv. se svátostí

biřmování – otec biskup Josef Hrdlička

Zvou otcové pasionisté

Kalvárie – Jaroměřice u Jevíčka

KOLEGIUM KATOLICKÝCH LÉKAŘŮ

v Brně pořádá v pátek 12. června 1998 přednášku prof. PhDr. Vladimíra Smejka, CSc., na téma „**Duchovní dimenze osobnosti z pohledu psychologa**“.

Přednáška se koná v Centru dětských odborných služeb v Brně, Žerotínovo náměstí 4–6, začíná v 17 hodin.

Digitální varhany AHLBORN – nové modely, nové ceny. Vyžádejte si nový katalog a ceník. K+R Ústřašín 5, 393 01 Pelhřimov, tel./fax 0366/39 72 97

TÝDENÍK SVĚTLO NALEZNETE NA INTERNETU NA ADRESE

<http://web.telecom.cz/maticecm>

Maria Fiori – ZÁSKLOVÁ SLUŽBA

Dřevěné uhlí, kadidlo, liturgické nádoby, křestní roušky, šití a opravy pro duchovní, svíčky včetně velkých průměrů, umělecké rytí do zlata, atd.

Objednávky: tel-fax: 02 / 24 91 10 39.

POUŤ K NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICI NA KŘEMEŠNÍKU U PELHŘIMOVA

Sobota 6. 6. 1998 – mše sv. – 17.00 hod. (zpovídá se od 16.00 hod.)

Neděle 7. 6. 1998 – slavnost

Nejsvětější Trojice, mše sv. 8.30 hod. mše sv. 10.30 hod.

slouží o. biskup A. Liška

zpovídá se od 7.30 do 12.00 hod.

Křemešník patří k nejvýznamnějším svatotrojičním poutním místům v naší vlasti

Pane, Ty jsi řekl:

Beze mne nemůžete činit nic.

A tak Tě prosím, aby mé konání bylo jako kapka v řece spojená a vyplněná s Tvým nekonečným, dokonalým dílem.

Mechtilda z Hackenbornu, 13. st.

správně vidí hřích jako příčinu roztržky, která tíží jak osobní, tak společenský život člověka. Ale zároveň neúnavně připomíná možnost vítězství.

45. Duch pravdy, který „usvědčuje svět z hříchu“, vychází vstříc právě oné námaze lidského svědomí, o které mluví tak podmanivě koncilní texty. Taková námaha svědomí otvírá také cesty lidských obrácení: obrácení se zády k hříchu, aby se obnovila v srdci člověka pravda a láska. Je známo, že uznat zlo v sobě bývá velmi nesnadné. Je známo, že svědomí nejen přikazuje nebo zakazuje, ale soudí ve světle vnitřních příkazů a zákazů. Svědomí je také zdrojem výčitek: člověk vnitřně trpí kvůli spáchanému hříchu. Není toto utrpení jakousi vzdálenou ozvěnou onoho „mrzí mě, že jsem udělal člověka“, kterou posvátná kniha přepisuje antropomorfic-

kou mluvou Bohu? Ozvěna oné „výčitky“, která je vepsána v „srdci“ Nejsvětější Trojice a silou věčné lásky se mění v bolestný kříž a Kristovu poslušnost až k smrti? Když Duch pravdy dovolí lidskému svědomí účast na této bolesti, pak trýzeň svědomí je obzvlášť hluboká, ale také je obzvlášť spasitelná. Potom úkon dokonalé zkroutěnosti způsobí pravé obrácení srdce. To je „evangelijní metanoia“.

Námaha lidského srdce, námaha svědomí, v kterém se uskutečňuje tato „metanoia“ neboli obrácení, je odleskem procesu, kterým se výčitka mění v spásonosnou lásku, jež umí trpět. Skrytým dárce této spásonosné síly je Duch svatý. On, kterého nazývá církev „světlem svědomí“, proniká a naplňuje „hlubiny lidských srdcí“ (176). Takovým obráčením v Duchu svatém se člověk

otvírá odpuštění, prominutí hříchu. V celé této podivuhodné dynamice „obrácení-odpuštění“ se potvrzuje pravdivost toho, co píše svatý Augustin o tajemství člověka, když vykládá slova žalmu: „Propast volá po propasti.“ (177). Právě vzhledem k této „propastné hloubce“ člověka, lidského svědomí, se naplňuje poslání Syna a Ducha svatého. Duch svatý „přichází“ v náhradu za „odchod“ Kristův ve velikonočním tajemství: vstupuje do každého konkrétního případu „obrácení-odpuštění“ silou oběti na kříži: v ní totiž Kristova krev „očisťuje svědomí od mrtvých skutků, abychom mohli sloužit Bohu živému“ (178). Takto se ustavičně naplňují slova o Duchu svatém jako o „jiném utěšiteli“, slova pronesená ve večeradle k apoštolům a nepřímo ke všem: „Vy ho znáte, neboť přebývá u vás a bude u vás.“

Pokračování příště

Poznámky:

- 169 – Srov. tamtéž, 13
- 170 – Srov. Jan Pavel II., posynodální apoštolská exhortace „Reconciliatio et paenitentia“ (2. prosince 1984), 16: AAS 77 (1985), pp. 213-217
- 171 – Gaudium et spes, 10
- 172 – Srov. Řím 7, 14-15. 19
- 173 – Past. konst. O církvi v dnešním světě, Gaudium et spes, 37
- 174 – Tamtéž 14
- 175 – Tamtéž 37
- 176 – Srov. svatodušní sekvenci: „Rexple cordis intima“
- 177 – Sv. Augustin, Enarr. in Ps. XLI, 13: CCL 37,470: „Jaká je to tedy propast a po jaké propasti volá? Jestliže propast znamená hloubku, chceme snad tvrdit, že v srdci člověka není propast? Vždyť co je hlubší než tato propast? Lidé mohou mluvit, můžeme je vidět pomoci jejich skutků, které dělají svými údy, můžeme je slyšet, když pronášejí řeči. Ale u koho můžeme vniknout do jeho myšlení, u koho můžeme číst jeho srdce?“
- 178 – Srov. Žid 9, 14

Liturgická čtení

Neděle 31. 5. – Slavnost Soslání Ducha svatého

1. čt.: Sk 2, 1–11
 Ž 104(103), 1ab+24ac.29bc–30.31+34 Odp.: srov. 30
 2. čt.: 1 Kor 12, 3b–7. 12–13
 Ev.: Jan 20, 19–23

Pondělí 1. 6. – Památka sv. Justina

1. čt.: 2 Petr 1, 1–7
 Ž 90, 1–2. 14–15ab. 15c–16 Odp.: srov. 2b
 Ev.: Mk 12, 1–12

Úterý 2. 6. – Nez. pam. sv. Marcelina a Petra

1. čt.: 2 Petr 3, 12–15a. 17–18
 Ž 89, 2. 3–4. 10. 14+16 Odp.: 1
 Ev.: Mk 12, 13–17

Středa 3. 6. – Památka sv. Karla Lwagy a druhů

1. čt.: 2 Tim 1, 1–3. 6–12
 Ž 122, 1–2a. 2bcd Odp.: 1a
 Ev.: Mk 12, 18–27

Čtvrtek 4. 6. – ferie

1. čt.: 2 Tim 2, 8–15
 Ž 24, 4bc–5ab. 8–9. 10+14 Odp.: 4b
 Ev.: Mk 12, 28b–34

Pátek 5. 6. – Památka sv. Bonifáce

1. čt.: 2 Tim 3, 10–17
 Ž 118, 157. 160. 161. 165. 166. 168 Odp.: 165a
 Ev.: Mk 12, 35–37

Sobota 6. 6. – Památka sv. Norberta

1. čt.: 2 Tim 4, 1–8
 Ž 70, 8–9. 14–15ab. 16–17. 22 Odp.: 15a
 Ev.: Mk 12, 38–44

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	31.5.	1.6.	2.6.	3.6.	4.6.	5.6.	6.6.
Antifona	679	1708	841	1692	873	1708	1722
Žalm	783	786	783	786	783	786	783
Ranní chvály:							
Hymnus	679	1708	842	1693	873	1708	1723
Antifony	680	828	843	858	874	890	906
Žalmy	813	828	843	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	680	1710	847	1693	877	1710	1724
Antifona k Zach. kantiku	680	1385	847	1694	877	1710	1724
Prosby	680	1711	847	1694	878	1711	1724
Záv. modlitba	681	1385	1386	1386	878	1387	1388
Modlitba během dne:							
Hymnus	643	832	848	862	879	895	910
Antifony	681	833	848	863	879	895	910
Žalmy	682	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	683	835	851	865	882	898	913
Záv. modlitba	684	835	851	865	882	898	913
Nešpory: SO							
Hymnus	641	641	1714	852	1698	883	1714
Antifony	676	685	838	853	868	884	900
Žalmy	676	685	838	853	868	884	901
Kr. čtení a zpěv	678	686	1717	856	1701	887	1717
Ant. ke kant. P. M.	678	687	1385	856	1701	887	1717
Prosby	678	687	1718	856	1702	888	1718
Záv. modlitba	679	681	1385	1386	1386	888	1387
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

Představujeme vám...

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc 1

MLADÍ APOŠTOLOVÉ

Josef Janšta

V knížce „Mladí apoštolové“ se seznámíme s Michalem, vůdcem party. Jeho sebejistota dostane trhliny po těžkém úrazu. Oči mu otevírají setkání s ošetřující sestrou Lucií v nemocnici. Skamarádí se s ní a pomáhá jí v boji se sektou, která se snaží přetáhnout k sobě děvčata ze schóly. Lucie s Michalem zůstávají i v dalším ději středem pozornosti čtenářů. Jejich konflikt kvůli víře vyústí v nová přátelství i poznání, že opravdoví křesťané – apoštolové jsou schopni vytvořit společenství, ve kterých si lidé ověřují, co znamená v životě láska.

Tato knížka je plná napínavých dobrodružství. Kdo začne číst první kapitolu „Michal a jeho parta“, přečte asi s velkým zájmem celou knihu až do konce. Je psána pro mladé chlapce a dívky. A také pro všechny, kteří je mají rádi, kteří jim vroucně přejí, aby se v jejich duších rozvíjely nejkrásnější květy pravé lásky, radosti, moudrosti, statečnosti; aby cestu životem konali tak, jako cestuje dobrý a spolehlivý řidič; aby v jejich srdcích zářilo světlo, které vítězně poneseou všemi bouřemi a vichřicemi jako hořící pochodeň...

*Z úvodního slova
P. Bohumila Koláře*

Vydalo nakladatelství
Matice cyrilometodějské s. r. o.,
formát A5, 162 stran,
předběžná cena 58 Kč.

„Hoří,“ zaslechne poprvé neuvěřitelnou zvěst z úst nějaké ječící ženy. Nechce tomu zprvu věnovat pozornost, ale pak přece jenom zastavuje kolo.

„Pojd' také pomoci,“ zahučí na něho muž, který spěchá stejným směrem jako zděšená žena.

Udělá několik váhavých kroků, ale pak naskakuje na kolo, dožene muže a chce se ho zeptat na adresu. Ale není to třeba. Na rohu ulice spatří hustý kouř, stoupající k obloze. Šlápne do pedálů a během dvou minut se dostane k nešťastnému místu. Ze čtyřpodlažního domu je požárem zachváčeno zřejmě první poschodí, neboť z jeho oken se valí hustý dým.

„Je tam dítě!“ zavolá někdo z davu.

„To je náš Vlastík,“ vzkřikne jako šílená žena, která tu již chvíli pobíhá mezi množstvím lidí, aby našla svého syna.

Na ulici nastává úplné ticho a všichni pozorují asi čtyřletého chlapce, jak volá maminku.

„Jdu pro něho,“ rozhoduje se matka a světuje své další dvě děti jedné z žen.

„Nikam nechodte,“ poručí Michal tak, jak je zvyklý z party, ale vzápětí přece jen vysvětluje: „Jsem menší, nakrátko ostříhaný, umím skákat, nic se mi nestane.“

Ale když vidí, že přesvědčování se mívá účinkem, rozběhne se k hořícímu domu. Jeho „dobré srdce“ mu schvaluje toto jednání, a tak s jistotou vkročí do domu. Na chodbě je však nedýchatelné pro množství kouře. Vrací se ven, aby tam nabral plné plíce vzduchu. Kouřová clona mu dělá problémy při hledání schodiště. Je to ztracený čas. Přesto se dostává poměrně rychle do prvního poschodí, kde už plameny šlehají z nejvíce postiženého bytu proti schodišti. Podaří se mu proklouznout, ale přitom cítí, že mu žár osmahl obličej. Jen těžko nabírá vzduch, neboť oheň již pronikl do druhého poschodí. Dveře bytů jsou otevřené tak, jak je nechali prchající nájemníci. Odhaduje, kde by se měl nacházet uvězněný chlapec...
(Úryvek z knihy)

**Přístupné předem
706 035**

Novinové výplatné

Odesílatel:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Nezámená to však, že udeřovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: stula.maticecm@telecom.cz; http://web.telecom.cz/maticecm). Registrace: Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 dne 23. 8. 1993. OBJEDNÁVKY VYŘIZUJE ADMINISTRACE TVDENÍKŮ. Registrace: značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblasní správou pošt v Ostravě č. j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Podávání novinových zásilek povoleno SF, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OP-C zo dňa 21. 5. 1996. Protišestní redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřízujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.